د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم:	ناظر ناول
لیکوال:	محمدنواب ودان (احمدزی)
د لیک نېټه:	۱۳۹۷ هجري لمریز کال
چاپ:	تر اوسه د لیکوال په وسه نه ده.

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دا په ځانګړي ډول هغو ليکوالانو ته ډالۍ کوم چې ډېرې ښې ښې ليکنې يې کړې دي، خو د کمزوري اقتصادي وضعې له امله نه شي کولای خپل کتاب چاپ کړي او نه بل داسې کوم سيستم شتون لري، چې که کتاب د چاپ وړ وي، د چاپ په اړه يې فکر وکړي.

محمدنواب ودان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

چې کله مې سترګې رالوخې کړې، نو یوې کوټې کې پروت وم ، یو کس مې سر ته ناست وه، ورته ومې ویل: څه کوې؟

ویې ویل:

شکر ده چې په هوش راغلې مونږ فکر وکړ چې مړ شوې...

ومې ویل:

زه... زما ټپ ...ټپ ټپونه مې څنګه شول؟

سړي وویل:

تشویش مه کوه! مونږ ستا زخمونه ټول ګنډلي او تړلي، ته چې اوس په هوښ راغلې نو ښه کیږې.

ومې ویل:

صنم څنګه شوه؟

سړي وویل :

څنګه دې چې خوښه وي.

ومې ویل :

یعنې؟؟

سړي وویل:

صنم مو نیولې اوس له مونږ سره ده، چې څه دې خوښه وه ورسره یې کولای شې.

ومې ویل: خو تاسې څوک یاست؟

سړي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چی تر اوسه دې پوښتنه ونه کړه اوس مې هم داسې فکر کاوه چې رانه وبه یې پوښتې، خو دومره باید درته ووایم چې مونږ په هغې ډله کې یو چې د نوم مخفف یې Assassin ده، نور بیا څو ورځې وروسته غږېږو.

حیران شوم، چې دا کس نو بیا د قاتلانو له قبیلې سره څه تړوا لري، یا هغه د چا خبره له باطنیانو سره، څو ورځې وروسته هغه سړی بیا راغی، راته یې وویل:

نو فکر کوم چې روغ شوی به یې هسې هم تا زموږ ملګرو ته ویلي ول چې غواړې کور ته ولاړشې، زه غواړم تاته د ډلې په اړه معلومات درکړم که چېرې بیا ستا خوښه وه، بیا به ډلې ته را دننه شې، خو ته باید له موږ سره ژمنه وکړې چې کوم څه چې زه درته وایم هغه به هېڅ چا ته نه وایې، آیا دا ژمنه کوې؟

ومې ویل:

سمه ده خو ودې نه ویل چې کله دې خبرې پیلوې؟

سړي وویل:

نو غوږ ونیسه....

سړي ټول داستان راته تېر کړ، خو زه یې ددې لپاره تاسو ته نه وایم ځکه ژمنه مې کړې ده. وروسته له دې چې هغه راته داستان تېر کړ، نو ما ورته وویل:

زه هم غواړم چې ډلې ته دننه شم.

هغه زما سترګې وتړلې، بیا یې تر لاس ونیولم، یو یا یونیم ساعت پورې یې کوڅه په کوڅه ګرځولم ، بیا یې یوه کورته دننه کړم راته یې وویل:

اوس دې سترګې پرانېزه.

چې سترګې مې پرانیستې بې له ده څخه دوه نور کسان هم ولاړ ول، دلته یوه ډېره پراخه تل خونه وه ، دوئ څخه یوه راته وویل:

راځه چې دفتر ته ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم بې له دې چې څه ووایم ورسره روان شوم. لس پنځلس متره چې ولاړو، په یوې کوټې ننوتو، هلته یو کس ناست وؤ، ناست کس وویل:

د همدې ځوان په اړه تا ویلې ول؟

هغه سړي چې زه یې دلته راوستی وم وویل:

هو ښاغلیه ! همدا ناظر خان ده.

سړي وویل :

چې ناظر شو، بیا خان له کومه شو ، بله خبره دا چې دی داسې ده، لکه چې د اللّٰه الدین خان کاپي وي.

ومې ویل:

زما بابا وؤ خو ته یې له کومه پېژنې؟

ویې ویل :

زما نیکه ورسره عسکر وؤ ، هغه یې انځور رسم کړی وؤ، چې تېر کال کمونیستانو وسیزه ، هو ریښتیا ملګري دې فاروق ویل چې تا د بې هوښۍ په وخت ځینې معلومات ورکړي چې له مور سره وؤ ، مور داسې معلوماتو ته اړتیا لرو چې له مور سره نه وي.

ما وویل:

زه څه خبر یم چې فاروق تاته څه ویلي دي؟

عمر وویل:

مهم نه دي، خو ته لاړ شه ارسلان خاورین سره وګوره، هغه له تا سره کار لري که دې زړه وي ورشه!

ومې ویل:

سمه ده ! نو راځه فاروقه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاروق وویل:

سمه ده! راځه چې د ارسلان خاورین خواته ورشو!

دواړه غلي روان وؤ تر څو چې ارسلان خاورین ته ورسېدو، سلام مې واچاوه، خو مخکې تر دې چې زه څه ووایم، ارسلان خاورین وویل:

سترې مشئ فاروق خانه بیا دې څوک راوستی؟

فاروق وویل:

دا ناظر ده ! د ده په اړه مخکې ملا صیب درته ځینې خبرې کړې وې او لږ مخکې تا دی غوښت او هو ریښتیا زړگی چېرې؟

ارسلان یې په ځواب کې وویل:

هغه تللی چې کسان چمتو کړي عملیاتو ته روان یو ، له ده سره به وروسته وگورو.

فاروق ماته وویل:

ته له ما سره راځه ، ځکه دېر اړین کار درسره لرم!

ومې ویل:

خو څه کار دې راسره ده؟

فاروق وویل:

ته بېخي ډېرې خبرې کوې، لږ خبرې مکوه، بس په ما پسې راځه غواړم چې حیران دې کړم.

دواړو یو ځای روان شولو، بیا فاروق یو ور پرانیست او ماته وویل:

راځه وگوره چې دلته څوک دي؟

ومی کتل خو هېڅ څه نه برېښېدل، نو ځکه مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دي زه خو هېڅ هم نه وينم.

فاروق وویل:

ته لږ صبر وکړه زه دغه څراغ بل کړم چې ووينې دلته څوک دي.

چې څنګه يې څراغ بل کړ صنم مې وليده. په زړه مې سوړ باد ولګېده لړزه راباندې راغله حيران حيران مې ورته کتل چې په همدې کې يې سترګې له فاروق نه ما ته راواوښتې ، تر څو شېبو پورې يې څه ونه ويل خو په سترګو سره يې هڅه کوله چې ومې خوري وروسته يې وويل: ته ... ته يې ، يعنې دا ټول کارونه ستا دي؟

ومې ويل:

ته بې وفا وې خو زه نه يم ، تا له مونږ سره دوکه وکړه خو ما له تا سره کله هم نه ده کړې ، زه کله هم ستا په شان نه وم او کله به هم ستا په شان نه شم.

صنم وويل:

زما او ستا څه توپير ده؟ يو د مينې خائن ته يې او يو د مينې خائن زه ! ستا موخه هم له مينې څخه کار وؤ او زما موخه هم کار وؤ.

ومې ويل :

زما او ستا تر منځ ډېر توپير ده ، ما د مينې لپاره ډېر څه قربان کړل خو تا له دندې څخه ډېرې ډېرې مينې، په کومه ورځ چې تا زه وويشتم هغه ورځ لومړۍ ورځ نه وه چې زه ستا له دندې خبر شوم بلکې تر هغې ورځې يو مياشت مخکې ماته جميل ويلي ول.

تر څو نور څه هم ووايم فاروق تر لاس ونيولم د باندې يې ووېستم د باندې يې راته وويل:

ناظر خانه ! د صنم په اړه بايد ځينې اړينې خبرې درته وکړم.

ومې ويل:

که اړينې نه وي مه يې کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاروق وويل:

مونږ په صنم باندې يو ډول کمياوی مواد وکارول، چې د هغو موادو له امله صنم يو داسې حالت ته ولاړه چې هر څه چې مو ترې پوښتل ريښتيا به يې ويل ، خو د درملو د اثر له لرې کېدو وروسته به يې هېڅ هم په ياد نه وؤ.

ومې ويل:

ښه نو څه يې وويل؟

فاروق يو څه غلی وؤ بيايې وويل:

پوهېږې چې صنم څنګه په خاد کې مشره شوه؟

ومې ويل:

نه! څنګه؟

فاروق وويل:

درته يې وايم خو ډارېږم چی په اورېدو به يې ضُعف وکړې يا به دې زړه وچوي.

ومې ويل:

فاروقه په داسې حال کې ټوکې هېڅ خوند نکوي.

ويې ويل:

سمه ده نو واوره ! کله چې داوؤد خان په ظاهر شاه باندې کودتا وکړه ، د صنم کورنۍ مسکو ته لاړه هلته چې يې يوه مياشت تېره شوه سي آی اِې ورته د دندې وړانديز وکړ، دا يې په کې جي بي کې د جاسوسې په توګه دننه کړه، د کې جي بي د يوه مهم جاسوس لور يې معرفي کړه، بيا چې کله شوروي اتحاد په افغانستان يرغل وکړ دا يې راولېږله ، دا کار يوازې له تا سره نه ده شوی، بلکې ډېر نور ځوانان هم د دې ښکار شوي خو له ښکارونو څخه يې يوازې ته ژوندی پاتې يې.

ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو د دې کورنۍ اوس چېرې اوسي؟

فاروق:

اصلی پلار يې په کاليفورنيا کې، خو د جاسوسۍ پلار يې په مسکو کې ژوند کوي.

ومې ويل:

څه فکر کوې چې خاد به د دې له نيول کېدو څخه خبر وي؟

فاروق:

هههه هههه! هه. په دې خبرې خو به خبر نه وي، خو دې پسې به خامخا گرځي.

ومې ويل:

حزب به څه پرې وکړي؟ يعنې که چېرې يې حزب اسلامي ته وسپارو څه به پرې وکړي؟

فاروق:

هههه کېدای شي چې بېرته يې خوشې کړي.

ومې ويل:

ارسلان به کله راشي؟

فاروق وويل:

دوه دوه نيم ساعت وروسته، سپين بولدک ولسوالۍ ته تللی، نورو ملگرو ته لاربښونه کوي بيا بېرته راگرځي.

ما وويل:

خو تا ويلي ول ، ارسلان عملياتو ته تللی.

فاروق وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه وؤ ویلي ارسلان ویل، بله دا چې همدا یې عملیات دي.

ومې ویل:

ته درځه زه ځو شیبې له صنم سره خبرې کوم.

زه صنم سره په خبرو اخته وم چې فاروق راغی ویې ویل:

ناظر خان! ستا شېبه لکه چې دقیقه ده درې ساعته دې تېر کړل، ارسلان همدا اوس راورسېده ته یې غوښتی یې.

بې له دې چې څه ووایم ورسره شوم، تر څو چې ارسلان ته وسېدو ، هېڅ خبرې مو ونه کړې، چې کله د ارسلان خونې ته ورسېدو ارسلان وویل:

ملګریه ته خو اوس جوړ شوې اوس کولای شې کور ته ولاړ شې ، مګر دا چې که وغواړې د ډلې غړیتوب خپل کړې.

ومې ویل:

دا خو ښکاره خبر ده چې زه غواړم د ډلې غړیتوب ترلاسه کړم.

ارسلان خاورین وویل:

سمه ده اوس د ډلې غړی یې ، خو د صنم په اړه څه وایې؟

ومې ویل:

که چېرې دا ژمنه راسره کوې چې له ما او زما له کورنۍ سره به کار نه لري خوشې یې کړه.

ارسلان وویل:

ستا دا نظر ده ؟ نظر خو دې ښه دی خو دوه ستونزې لري ، لومړی داده چې صنم د دې وړ نه ده چې د ژمنې پوره کېدو اعتبار دې پرې وشي، دوهم دا چې صنم یوازې ستا په مقابل کې مجرمه نه ده چې ته وکولای شې هغه وبخښې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل: نو بيا ولې دې له ما څخه په دې اړه پوښتنه وکړه؟ بل دا چې هغه اوس هم زما مېرمن ده او پوهېږې چې پښتانه په خپله ښځه شريک نه مني.

ارسلان وويل:

ځکه ما فکر وکړ چې ته به د يو متضرر په توګه هغې ته يوه سزا وټاکې، خو تا داسې فکر وکړ راځه يو نوی قانون به جوړ کړم، بل دا چې دا د مېرمنې خبره مه کوه، هغه ستا مېرمن نه وه او نه ده، هغې په وار وار ځان کونډاوه، موږ يو څه پوښتنې ترې لرو، بيا يې د خپل عمل په سزا رسوؤ.

ومې ويل:

دا خبره پرېږده او ووايه چې زه بايد څه وکړم؟

ارسلان وويل:

هېڅ، کولای شې کورته ولاړ شې. څو ورځې وروسته يوه غونډه ده زه غواړم هلته راشې بيا زه ، په تا پسې کس درلېږم.

ومې ويل:

خو خاد ته څه ووايم چې زه چېرې وم؟

ارسلان وويل:

ورته ووايه چې په روغتون کې وم، بيا هغوئ درنه پوښتنه کوي چې ولې، ته ورته ووايه چې اشرارو ويشتلی وم.

ومې ويل:

ښه ده نو بيا زه ځم.

ارسلان وويل:

سمه ده يوسف ته به ووايم چې په خپل موټر کې دې کابل ته ورسوي، بيا هلته پيسې ورکړه يا يې هم مه ورکوه، ورته ووايه که نر يې راڅخه يې واخله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې ورځې په سبا يولس نيمې بجې کورته ننوتم گورم چې په کور کې ډېر بدلون راغلی وؤ، څو تنو ماشومانو هلته لوبه کوله ، حيران شوم ، چې په شلو ورځو کې څنگه زما د ورور واده وشو او بيا دا ماشومان يې څنگه دومره ژر لوی شول ، بيا مې وويل کېدای شي چې څوک مېلمانه راغلي وي!

له يو ماشوم څخه مې وپوښتل:

دچا زوی يې؟

ماشوم وويل:

د اکبر زوی، ته زموږ په کور کې څه کوې؟

ومې ويل:

دا خو زموږ کور ده، څو ورځې مخکې مو اخيستي ده.

که ريښتيا ووايم په دې خبرې ريښتيا حيران شوم، مخامخ د جميل دوی کور ته ولاړم چې څنگه مې دروازه وټکوله ، جميل راووت زما په ليدو هک حيران شو، ومې ويل: داسې حيران ولاړ يې لکه د چا ارواه دې چې ليدلې وي يو غږ خو وکړه.

ويې ويل:

ته څنگه له قبر څخه راووتې؟

ومې ويل:

ماغزه دې خراب دي که څنگه، د څه په اړه خبرې کوې؟

ويې ويل:

نو ته خبر نه يې؟ خلکو دې پلار ته ويلي چې زوی دې په اشرارو کې وؤ اوس خاد نيولی، پلار دې د دې لپاره چې تا خوشې کړي خپل کور يې خرڅ کړ خو پيسو باندې يې يوازې يو مړی ترلاسه کړ، اوس ستا مور ستا د مرگ د وير له امله په روغتون کې بستر شوې وه، اوس نوې راوتې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:

د دفتر حالات زما په اړه څنګه دي؟

ويې ويل:

هغه پخوانی مشر لرې شو اوس د هغه په ځای یو ډېر جدي کس راغلی، که هېڅ نه وي، د دومره غیرحاضرۍ (ناسوبتیا) له امله دې هم جزایي کوي.

ومې ويل:

هغه خو یې صلاحیت ده خو تر څو چې زه پوهېږم هغه به راته څه ونه وايي، ځکه زه د هغه لپاره بهانه لرم.

ويې ويل:

سمه ده ! نو راځه چې لومړی، ستاسو نوي کور ته بیایم، بیا به نو له خیره سره دفتر ته ولاړ شو.

ومې ويل:

نه لومړی غواړم چې له رئیس صاحب سره وګورم، بیا به کورته ولاړ شم.

جمیل وویل:

ښه نو خبره داسې ده؟ ګرځه زما زړه خو غواړي چې لومړی کور ته ولاړ شې خو ته چې وایې نو بیا سمه ده، ځه چې ځو.

حرکت مو وکړ ، چې کله دفتر ته ورسېدو رئیس ته مې سلام واچاوه ، بیا مې نظامي سلامي او احترام وکړ ودرېدم.

مشر (رئیس) وویل:

جمیله! دا دې څوک راوستی؟

جمیل وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا احمدزی ده، د دې ریاست کارکونکی وؤ.

مشر وویل:

نو دا رزیل، تر اوسه چېرته وؤ؟

جمیل وویل:

دا خو به دی په خپله درته وواېي، ووایه کنه!

ومې ویل:

پخواني مشره د یوه پټ کار لپاره کندهار ته واستولم، هلته اشرار (مجاهدین) راباندې خبر شول زه یې اووه مرمۍ وویشتم، د حوزې عسکرو روغتون ته بوتلم تر دوه ورځو مخکې بې هوشه وم.

مشر وویل:

د زړه د اخلاص څخه دروغ وایې، خو زه بشپړې څېړنې کوم تر هغو رخصت یې.

ومې ویل:

سمه ده چې هر کله څېړنې پای ته ورسېدې ماته خبر راکړئ.

له هغه ځای جمیل راسره شو او دواړه، زموږ کورته لاړو د کور څنگ ته یې زه ودرولم جمیل دننه ولاړ زما مور ته یې څه ویل غوښتل زه هم پټ کور ته دننه شوم، جمیل زما مور ته وویل:

اکانې (د تره ښځې) که یو زېرى دربانديې وکړم څه به راکړې؟

مورمې وویل:

هغه سپین چرگ به درته حلال کړم.

جمیل وویل:

زیرى مې ستا تر چرگ لوى ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وویل:

ځورول مکوه! ژر یې راته ووایه.

جمیل وویل:

احمدزی ... د باندې ولاړ ده.

سترګې یې له اوښکو ډکې شوې ، په شونډو یې موسکا راغله له خولې څخه یې غږ نه پورته کېده، غوښتل یې چې څه ووایې، خو تر هغې مخکې مې وویل:

زه دلته یم مورې.

له خوشحالۍ څخه یې په پښو کې ځواک له لاسه ورکړ ورمنډه مې کړه، غوښتل مې چې لاس یې مچ کړم خو هغې ژر په غېږ کې ونیولم ویې ویل:

ته تر اوسه چېرې وې؟

ګرځه دایې په خوله ونه ویل:

خو ما واورېدل، ځواب یې هم زما له سترګړ څخه واخیست.

پلار مې چې کله د شپې ولیدم هغه هم خوشحاله شو، یو ټولګیوال مې ورته ویلې ول سبا ته پوهنتون پیلېږي، زوی ته دې ووایه چې نور راشي.

د شپې مې تر دوۀ بجو خوب ونه کړ، سهار باید پوهنتون ته هم تللی وم، سهار چې پوهنتون ته ولاړم، ټولو ټولګیوالو سره مې ستړې مه شې وکړې، بیا د ښکلې شیشکې خواته ورغلم ورته مې وویل:

سلام ښکلې شیشکې! ته هم ستړې مشې او څنګه یې؟

ښکلې شیشکه په غوسه شوه بیا یې وویل:

رزیله! زما څېره دې لږ خندانه ولیده، فکر دې وکړ چې اوس ښه د ګپ ورکولو موقع ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا خبره څکه په ما باندې بده ونه لګېده څکه چې ما له نجونو تر دې ډېرې ترخې لیدلې وې، درسونه مو همداسې روان ول، تر دې چې بیا د کال وروستۍ آزموینه راورسېده، د آزموینې تر تېرولو وروسته، په خاد کې زموږ مشر وغوښتم راته یې وویل:

احمدزیه! ما ستا په اړه بشپړې څېړنې پای ته ورسولې تا چې څه ویلي ول، هغه تول ریښتیا وؤ، سره له دې چې په تا لوی خطر تېر شوی بیا هم، زه تا د یوې دندې لپاره کندهار ته لېږم، البته جمیيل باید له تا سره ملګری وي.

ومې ویل:

سمه ده مشره! خو کله او د څه لپاره باید ولاړ شو؟

مشر وویل:

ته لاړ شه، نور هر څه درته جمیل وایي.

د پنج شنبې په ورځ یو کس چې ځان یې آصف معرفي کړ راته وویل:

ارسلان خاورین د دوشنبې په ورځ غوښتئ یې، هسې هم د شنبې په ورځ کندهار ته راځې نو له هغه سره به هم وګورې، هو ریښتیا یوازې ته.

ومې ویل:

سمه ده ! چې څنګه یې خوښه وي.

د جمعې په ورځ جمیل هم زموږ کورته راغی، او زما پلار ته یې وویل:

کاکا جانه ! زه غواړم چې سباته کندهار ته ولاړ شم څکه زموږ (زما او جمیل) دنده ده، څکه خو تر بېرته راتلو پورې باید زما مور او خور ستاسو په کور کې وي.

پلار مې وویل:

خو ته ښه پوهېږې چې په ما باندې تېر ځل څه تېر شول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل وویل:

هو! زه پوهېږم، خو دا ځلې دی یواځې نه ځي، بلکې زه هم ورسره یم، بله دا چې له دندې خو نه شي تښتېدای.

پلار مې وویل:

سمه ده! چې څنګه ته وایې، خو یوې خبرې ته پام کوئ چې څوک دربانديې شکمن نهشي، دوهمه دا چې خور دې زما لور ده او مور دې زما خور هر کله دې چې زړه وي، رايې وله.

مازدیګر مهال جمیل راغی، د جمیل په راتلو حیران شوم ځکه چې ښکلې شیشکه هم ورسره وه، یعنې دا چې هغه یې خور وه، جالبه خبره خو لا دا وه چې مونږ دواړه دوه کاله په پوهنتون کې وو خو زما یې لا نوم صَحي نه وو زده، مخته یې غلی ولاړ وم خو هغې وویل : احمدزیه سلام!

جمیل وویل:

ګل پاڼې ته له ده سره پېژنې؟ خو له کله؟

شیشکې وویل:

دی هم له ما سره په پوهنتون کې ده.

جمیل وویل:

تاسې کور ته لاړ شئ! مونږ دواړه لږ څه کار لرو!

زه او جمیل دواړه له کوره ووتو، د باندې جمیل وویل:

احمدزیه! پوهېږې دنیا هم عجیبه ده زمونږ مشره یو په یو ورک شوه، دا مشر چې اوس راغلی بلکل لېونی ده، ته د ده کارونو ته وګوره مونږ لېږي کندهار ته د دندې لپاره آیا دا کار سم ده؟

ومې ویل:

خو تا ماته نه وو ویلي چې یوه ښځه زموږ مشري کوي هغه څه نومېده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل له لږې چوپتیا وروسته وویل:

سارا! خو د صنم په نوم مشهوره وه.

ومې ویل:

چې هر څه وي همدا مو مشر ده، اوس یې دنده راکړې، باید په ښه اخلاص یې سر ته ورسوؤ.

ددې خبرې په اورېدو جمیل په موسکه خوله وویل:

ته نو بیا له کله څخه کمونېست شوې؟ چې اوس دندې په اړه خبرې کوې.

ومې ویل:

خبره د کمونېستۍ نه ده، د وطن لپاره باید دا دنده په بریالیتوب ترسره کړو.

جمیل وویل:

دا خبرې پرېږده، راځه چې یو کس سره دې معرفي کړم.

زه او جمیل دواړه قلعه برقي سیمې ته لاړو، هلته یې یو دروازه وټکوله، یو کس چې ډېر آشنا راته ښکارېده، دروازه خلاصه کړه (پرانیسته) ویې ویل:

جمیل الرحمنه! ستړی مشې!

که ریښتیاووایم نو ډېره خندا راغله، ځکه داسې یو نوم مې تر اوسه نه وؤ اورېدلی، خو سړي، سم دستي وویل:

ولې؟ څه داسې خبره مې وکړه،چې ته یې وخندولې؟

جمیل وویل:

هېڅ ! دی بس همداسې ده، چې هر وخت یې وګورې خاندي.

سړي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو بیا راځئ چې دننه ولاړ شو! ډوډۍ به وخښنو او چی (چای) به وخورو.

جمیل وویل:

نه! مننه! ته راځه چې دباندې ولاړ شو! لږ چکر ووهو، خبرې به هم وکړو، ته پکې څه وایې؟

سړي وویل:

درسره منلی یې نه شم، خو درسره ځم.

ځان سره مې فکر پیل کړ ما ویل کېدای شي، دا به زموږ د کلي هټیوال وي، د هغه نوم هم راځخه هېر شوی وؤ.

خو جمیل وویل:

دا لالی ده، اصلاً د کندهار ده، درې کاله یې په لوګر کې تېر کړي دي، ځکه خو یې لهجه د لوګریان په شان ده، دی په خاد کې ده، سبا ته به په ګډه کندهار ته ځو.

تر ډېره له لالي سره وؤ، لالي ډېرې خندونکې خبرې کولې، بیا په پای کې مو خدای په امانې ورسره وکړه، کورته چې راغلو، ډوډۍ مو وَخته وخوړه بیا نو دواړه زما کوټې ته لاړو ځکه سبا باید وختي پورته شوي وای، سبا سهار وختي جمیل راپاڅولم، ددې لپاره چې د شپې غسل راباندې اوښتئ وؤ، نو د غسل کولو لږ وخت ونیوه، د همدې لپاره مې ونه شوکولای چې دشپې سم خوب وکړم، په موټر کې تر ډېره خوب وړلم، خو بیا هم ما له جمیل څخه وپوښتل:

د دندې پرمهال به زما پوهنتون څنګه کېږي؟

جمیل وویل:

خاد درسره مرسته کوي.

لالي تر هغو وخندولو تر څو چې په موټر کې ناست وؤ ، کله چې موټر کندهار ښار ته ورسېده، نو چې له موټر څخه ښکته شولو لالي وویل:

که مو خوښه وي نو ماسره به زما د ورور کورته ولاړشو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل وویل:

چې څنګه دې خوښه وي.

لالي وویل:

نو بیا راځئ!

له لالي سره مو حرکت وکړ، تر څو چې موږ د لالي د ورور کور ته ورسېدو، چې کله لالي دروازه وټکوله او ورور یې دروازه خلاصه کړه حیران شوم ، ځکه دا فاروق وؤ، خو مخکې تر دې چې څه ووایې ما ورته اشاره وکړه چې زما په اړه څه مه وایه.

لالي وویل:

دا زما ورور فاروق ده فاروقه! دا زما ملګري دي ، هر یو به خپل ځان درته معرفي کړي.

جمیل وویل:

زما نوم جمیل ده، کور مې په کابل کې ده.

وروسته ما وویل:

زما نوم احمدزئ ده، تخلص مې بهرام زوی ده، خو ډېر خلک مې د بهرام په نوم یادوي، زما کور هم په کابل کې ده.

فاروق وویل:

ښه ده! خو زر دننه راسئ ستړي سوي به یاست.

لالي وویل:

نه لالا! دومره نه یو ستړي سوي، خو بیا درځه څې ځو دننه.

دننه ورسره لاړو، یوې کوټې ته یې بوتلو، فاروق لاړه چې چای راوړي لالي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمدزیه ستا دنده دا ده چې زما ورور وڅارې، ځکه زه فکر کوم چې هغه د اشرارو له کومې ډلې سره اړیکې لري، نو ته یې باید مشر پیدا کړې او پته یې ماته راکړې.

د دې خبرې په اورېدو حیران شوم، د جمیل خوا ته مې وکتل، ومې ویل: یعنې څه؟ مشر خو ماته داسې څه نه وؤ ویلي.

جمیل وویل:

دلته کې دی مشر ده، هر څه چې دی وایې موږ یې باید پرځای کړو.

لالي خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

دا چې جمیل باید څه وکړي دا به زه ورته ووایم، خو ته باید یوې خبرې ته پام ونیسې، باید زما ورور سره ملګری شې او خپل کار باید په ملګریتوب کې وکړې...

دی لا په همدې خبرو کې وؤ چې فاروق راغی، ده هم ژر خپله خبره بدله کړه ویې ویل، تر څو چې زه فکر کوم ته او زما ورور به شه ملګري سئ او تر ډېره به د یو بل په کار سئ.

فاروق د چي (چای) د اچولو پر مهال وویل:

دا چې څوک به له چا سر ملګری سي او څوک به د چا په کار سي د دې پیصله (پرېکړه) وخت او تقدیر کوي، خو موږ به هم خپل کوشش (هڅه) کوؤ.

لالي یې په ځواب کې وویل:

وخت او تقدیر، ستا په لاس کې بند مرغان دي، که دې وکولای سول ګټه ترې اخلې، کنه زیان به یې در رسېږي.

د چي له څښلو وروسته، لالي جمیل ته وویل:

زه او ته به دباندې لړ وګرځو، د پلار ایشې درختان (ونې) به وګورو تر هغې پس به لړ بازار ته سر ورشکاره کړو، احمدزی دې له فاروق سره پاته سي.

ددوئ تر وتلو وروسته فاروق وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې زما د ښارلو درته وويل؟

ومې ويل:

نو ته څه پوه شوې؟

فاروق وويل:

ما ټولو خبرو ته غوږ نيولی وؤ، موږ به ټول کارونه په چپه کوؤ.

ومې ويل:

يعنې ښنګه چپه؟

فاروق وويل:

ما خپل زوی عبدالله، د هغوی ښارولو لپاره لېږلی، زه او ته هم ورځو.

ومې ويل:

ښه خبره ده! بايد دا کار وکړو.

دواړه د فاروق دوئ له کور څخه ووتلو، فاروق خپل زوی عبدالله له لېرې واټن څخه وپېژانده، عبدالله د يوې ونې خواته ولاړ وؤ، مونږ هم ژر د عبدالله ښنګ ته ورنږدې شولو، فاروق د عبدالله په خوله له لاس ايښودو وروسته هغه ته وويل:

وېرېږه مه! زه دې پلار يم فاروق، اوس مې خپل لاس ستا له خولې څه لرې کوم، خو ته چيغې ونه وهې.

عبدالله چې خپل پلار ته وکتل زړه يې آرام شو، فاروق عبدالله ته وويل:

زويه اوس نور کور ته لاړ سه.

عبدالله د کور په لورې حرکت وکړ، مونږ ژر د ونو شاته پټ شولو، همدې وخت کې لالي شاته راوکتل، چې عبدالله يې د کور لورې ته په تګ وليد نو ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیله! نو ستا د جلال آباد سفر داسې؟ خو زه به یې درته ووایم ته د جلال آباد په بهانه، خړ ډنډ ته لاړې، بیا له هغه ځای ځخه ششمو کمپ ته ولاړې، بیا له هغه ځای څخه جلال آباد ته راغلې، تا څه فکر کړی وؤ چې خاد به په دې ټولو نه خبرېږي؟ او هو هغه احمدزی دې د ګلبدین په امر راوسته او په خاد کې دې شامل کړ ؟ اوس ټول خاد خو په دې خبرو نه ده خبر، بس یو څو کسان په دې اړه پوهېدل، د هغو له جملې څخه یو ته یې یو دې ملګری ناظر ده، بله زمونږ پخوانۍ مشره صنم زه او یو بل کس ده، تاته باید زه سزا درکړم، د مرګ سزا.

لالي تفنګچه راووېسته، د جمیل سینې ته یې ونیوله ما هم بې اختیاره ورمنډه کړه د جمیل مخکې ودرېدم ومې ویل:

اول ما ووله!

لالي وویل:

هههههها! شه سو چې ته هم راغلې اوس به دواړه یوځای مړه کړم، هسې مې هم یو کار نیمګړی پاتې وؤ او هغه ستا وژل ول، خو مخکې تر هغه یو حقیقت (ریښتیا) درته وایم ، پوهېږې چې ما له صنم سره مینه درلوده ، د هغې په ټولو وژنو کې زه شریک وم ، زه هم ستا په شان وم ، سرکښ او ځانګړی، خو ما له خپل ځانګړیتوب څخه د صنم په خوښه ګټه پورته کړه، هغې ځانګړي کسان وژل ، ما له هغې سره مرسته کوله، خو هغې ستا په باب ویلي ول، چې دی دومره هم ځانګړی نه ده، چې وکولای سي زما سر وخوري، ما ډېر ځانګړي وژلي تا هم نه پرېږدم.

کله چې ده غوښتل ماشه کش کړي، فاروق یې په ستوني کې څادر واچاوه او شاته یې کش کړ، د لالي له لاس څخه تفنګچه ولوېده، د فاروق خوا ته یې مخ واړاوه، فاروق وویل:

ناظره! زر کوه ! ویې وله، لالي فاروق له ستونې راونیوه، خو ما ژر، لالی په پښه وویشته، بیا مې په بله پښه هم وویشت، د فاروق ستونی یې پرېښود په ځمکه ولوېده او له هوښه لاړ.

فاروق وویل:

ولې دې په سر ونه ویشت؟

ومې ویل:

لومړی دا چې تاته خطر وؤ، دوهم دا چې، باید وروستی کس هم معلوم کړم چې هغه هم په دې راز پوهېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل وویل:

هغه فاروق ده! ځکه همدا اوس یې ستا پټ نوم واخیست.

جمیل ته مې وویل:

دا خبرې به وروسته کوؤ اوس به فاروق لالی مرکز ته بوځي، د دې لپاره چې کیمیاوي درمل ورته ورکړي، بیا به مونږ ترېنه څېړنه وکړو.

جمیل وویل:

فاروق چېرې ولاړه؟

ومې ویل:

کېدای شي چې موټر پسې تللی وي، مونږ باید لالی چېرته پټ کړو ځکه د فاروق تر راتلو یې باید څوک ونه ویني.

له لږ ځند وروسته فاروق له امبولانس سره راورسېده، لالی مو په امبولانس کې واچاوه، بیا زه او فاروق له لالي سره وختلو او جمیل مخکې سېټ کې کېناست، لالی مو چې څنګه روغتون ته ورساوه، فاروق وویل:

نور کارونه دوئ په خپله کوي، موږ درې کسان به کور ته ولاړ سو.

دشپې دولس بجې فاروق راپاځولم راته یې وویل:

اوس به لاړ سو.

ژر تشناب ته ولاړم بیا مې په ورخطایي اودس وکړ، تر هغه وروسته چې روغتون ته ورسېدو، د روغتون تلخونې ته ښکته شولو، له هغه ځای څخه د جوړښت مرکز ته لاره تللې وه، مخامخ د څېړنې کوټې ته دننه شوم، څېړونکي چې فاروق ولیده ویې ویل:

دېر سخت ده، درمل هېڅ اثر نه پرې لري.

فاروق وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ پرې ډېر کړه!

څېړونکي وویل:

که چېرې یوه ذره نور ډېره شي د تل لپاره یې له پښو غورځوي.

ومې ویل:

صنم څه شوه؟

څېړونکي وویل:

له ارسلان خاورین څخه وپوښته.

زه او فاروق دواړه د ارسلان خاورین خواته ورغلو، ارسلان خاورین زما په دامهال لیدو ډېر خوشحاله شو ویې ویل:

آفرین ناظره ! په ډېره ښه وخت کې راغلې، سبا ته غونډه ده، او ته باید له ما سره اوسې په دې غونډه کې.

ومې ویل:

سمه ده! خو یوه پوښتنه کوم هغه دا چې: صنم چېرته ده؟

ارسلان خاورین زما په ځواب کې وویل:

څه پرې کوې ؟ لکه چې مینه دې بیا تازه شوه.

ومې ویل:

نه دا خبره نه ده! خو زه باید څو پوښتنې ورڅخه وکړم.

ارسلان خاورین وویل:

څه پوښتنې؟

ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروره! ته پوهېږې چې هغه زما په راز پوهېږي چې له هغه څخه ځینې نور کسان هم زمونږ په راز پوهېږي، باید هغوئ معلوم کړم.

ارسلان خاورین وویل:

دا به زه ورڅخه وپوښتم، یا پرېږده یې ته خپله یې، ترېنه وپوښته، ته او فاروق دواړه لاړ شئ او له رستم سره وګورئ هغه به درسره مرسته وکړي.

زه او فاروق د رستم خواته ولاړو ، خو چې کله مې رستم ولید، آشنا راته ښکاره شو، ومې ویل:

لکه چې چېرته مې لیدلئ یې؟

رستم وویل:

هو! مونږ له یو بل سره په غزني کې لیدلي دي، ما صنم ته وسله ورکړه، او بیا مې ارسلان خاورین ته خبر ورکړ، چې صنم له یو کس سره کندهار ته درځي، هغوی هم اقدامات وکړل.

ماته راپیاد شول چې کله مونږ په غزني کې ولو، د هوټل د پیسو د تحویلولو په وخت کې له صنم سره ناست وؤ ، او چې کله صنم راپاڅېده نو ده ته یې لاس ورکړ، بیا صنم ماته ویلي ول چې زما ټولګیوال دی، کور یې په غزني کې ده، رستم ته مې وویل:

ښه خبره ده! خو ودې نه ویل، چې صنم چېرته ده؟

رستم وویل:

هغه په روغتون کې ده، درې ساعته وروسته یې د مرګ وخت ده.

ما ورته وویل:

خو ارسلان خاورین ویل چې باید له هغې نه څېړنه وکړو.

فاروق وویل:

څه خبره نشته زه ځم او ژر تر ژره یې راولم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې ساعته ورته په تمه وؤ، له هغې نه وروسته یې صنم راوړه، خو په سپین کفن کې، مخ یې رالوڅ کړ، رنګ یې تک ژیړ شوئ وؤ، خو بیا هم ډېره ښکلی وه، که داسې دوکه یې یوازې له ما سره کړې وای، نو کېدای شي چې دا درد مې نه وای زغملی، خو یوازینی شی چې ماته یې دا درد د زغملو وړ وګرځاوه، هغه دا وؤ چې له ډېرو کسانو سره یې شپې تېرې کړې وې، که یوه مړې په شلو ځُلو کې دننه شي نو بیا هغه مړې د خوړلو نه وي.

لږه شېبه وروسته ارسلان خاورین راغی او ویې ویل:

ناظره ښښنه غواړم! خو نن مې ونه شو کولی چې هغه درته ژوندۍ راولم، فکر کوم هغه راز چې تا غوښتل پرې پوه شې لکه چې همداسې راز پاتې شو! اوس تاسې لاړ شئ او دا رزیله خاورو ته وسپارئ.

د صنم تر ښخولو وروسته فاروق وویل:

مونږ لا یوه لاره لرو، او هغه دا چې مونږ باید په لالي باندې ډېر فشار راولو، دومره چې هغه اقرار وکړي.

رستم راغی او ویې ویل:

ارسلان خاورین ویل، چې راشه په کار مې یې.

په لاره کې مې رستم ته وویل:

ته څنګه دلته راغلې؟

رستم وویل:

څکه چې زما دنده پای ته رسېدلې وه، نور اړتیا نه وه ، چې د خپل ورور په ځای مې کار کړی وای.

حیران شوم ومې پوښتل:

یعنې څنګه ؟

رستم وویل:

زه او زما ورور رحیم دواړه ورته څېرې لرو، د تره زوی مې هم ماته نږدې څېره لري، نوم یې سلیم ده د غزني په خاد کې دنده لري، د هغه په ځای تل زما ورور کار کوي او هلته د جانان په نوم مشهور وؤ او که چېرې د خاد کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کس وغواړي چې هغه پیدا کړي نو، باید د نوید پوښتنه وکړي، ورور مې کابل ته تلو نو ځکه زه د هغه په ځای ناست وم.

ومې ویل:

جالبه ده ! بیا خو باید ستا ټول قوم ومنو.

رستم وویل:

جالبتیا، منل او نه منل پریږده، ښږه کوه چې ارسلان خاورین ته ځان ورسوؤ.

ماسپښین مهال ارسلان ته ورغلو، هغه چې مونږ ولیدو ویې ویل:

ناظره! زه ته او ملاصاحب او د هغه دوه مرستیالان یو ځای ته د غونډې لپاره تلونکي یو رستم او فاروق باید په هدې باندې پام وکړي.

کله مو چې د ماښام لمونځ وکړ، له هغه وروسته لس کسه یو موټر ته وختلو زه په مخکې سیټ کې ناست وم ارسلان خاورین موټر چلاوه نورو په خپلو منځو کې خبرې کولې ما هم له ارسلان سره ټوکې کولې، یو وخت مې سترګې پټې شوې وې، وروسته ارسلان راپاڅولم او راته یې وویل: وړاندې لاړ شه اودس وکړه، ژر بېرته راشه مونږ دلته جمع (د جمعې لمونځ) کوؤ، بیا به ته مونږ ورسوې.

ومې ویل:

ماته خو لاره نده معلومه.

ارسلان خاورین وویل:

زه یې درته ښیم.

لاړم اودس مې وکړ، بیا ژر راغلم، ګورم چې ملاصاحب جمعې ته مخکې شوی ما هم اقتدا ورپسې وکړه، لمونځ مو خلاص کړ، بیا زه موټر ته کښیناستم، ارسلان مې څنګ ته کېناست ویې ویل:

دا سړک خو وینې، په همدې سړک درځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم ورسره ومنله او مخ پر وړاندې مې موټر روان کړ.

د ماخستن لمونځ مو په نيمه شپه کړی وؤ، خو شپه هېڅ نه خلاصېده څلور ساعته وروسته يو ځای کې ملاصاحب وويل:

ناظره! موټر ودروه! بايد د سهار لمونځ وکړو.

لمونځ مو په جمع وکړ بيا مې ارسلان خاورين ته وويل:

گرانه ! نور دې نه د موټر په چلولو کې يم او نه دې په بل څه کې ستا تر څنگ کښېنم او تماشه کوم.

ارسلان خاورين وويل:

سمه ده گرانه بېړه کوه.

بلاخره وروسته له دوؤ ورځو څخه يوه ځي ته ورسېدو.

هلته يوه لويه دښته وه په منځ کې يې يو کوچنی غر وؤ موټر مو غره ته نږدې بوته په هغه غره کې يو لوی سوری وؤ د سوري په خوله کې يوه کوچنۍ دروازه (ور) وؤ له موټر څخه ښکته شولو په دروازه باندې دننه شولو، لږ مخکې ولاړو دا کوم عادي سوری نه وؤ، بلکې يو پوځي اډه وه، پوځيانو ته ځير شوم، افغانان نه ښکارېدل، اوږې ته يې ځير شوم، پوه شوم چې عراقي ځواکونه دي، چې ټولو به ارسلان خاورين ته نظامي سلامي هم کوله.

ارسلان خاورين وويل:

لږ بايد په تمه شو، يو کس کم ده، چې کله هغه راورسېده، غونډه به پيل کړو.

څه موده وروسته هغه هم راورسېده لومړی يې له ملاصاحب سره بيا يې ارسلان سره وروسته يې له ما سره او بيا يې له ټولو نورو سره ستړي مشې وکړه، تر هغې وروسته غونډه پيل شوه، او ارسلان خاورين وويل:

محترمو ملگرو! زمونږ استخباراتو د نړۍ په ټولو استخباراتو کې نفوذ کړی بې له موساد څخه ځکه دلته دوه ستونزې شتون لري، يو دا چې د موساد هر غړی بايد چې اسرائيلی اوسي، چې دا کار ډېر ستونزمن ده، چې مونږ دې وکولای شو، خپل کوم کس پکې داخل کړو دوهمه لاره د پيسو ده، يعنې دا چې مونږ کولای شو د پيسو له لارې په ډېرو استخباراتي سازمانونو کې نفوذ وکړو، خو تاسې پوهېږئ چې يهود بې شمېره زياتې پيسې لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدام وويل:

دومره مهم هم ندي چې ته يې فکر کوې هسې يې په اړه تشويش مه کوه، څه دومره لوی استخبارات هم نه دي چې دې بايد حتماً پکې نفوذ وکړو، هسې د عراق استخباراتو ته نږدې سيمه ده، نو ځکه به مونږ ورته پام کوؤ.

ومې ويل:

يوه بله لاره هم شته او هغه دا چې مونږ فلسطين ته پوځ ورولېږو، هم د اسرائيلو رفتار ځاري هم به هغوئ بوخت ساتي او هم به د فلسطين خوارو خلکو سره مرسته کوي.

صدام وويل:

دی هم زموږ په ژبه پوهېږي؟

ارسلان خاورين وويل:

تا زده کړې ده، خو ده ته له پلار څخه ميراث پاتې ده.

صدام وويل:

تر څو چې زه فکر کوم نو اوس بايد د افغانستان په اړه فکر وکړو ، ځکه په افغانستان کې دېر بد حالت راتلونکی ده، شورويانو پرون په مسکو کې يوه پټه غونډه درلوده، په دې غونډه کې روسانو ويلې چې د شوروي اتحاد اقتصادي وضعيت خرابه ده، مونږ بايد د افغانستان په اړه خپل دريځ بدل کړو.

زه يې په خبرو کې ورولوېدم ومې ويل:

يعنې دوئ مات شوي، نو بيا څه فيصله پې وکړو؟

صدام وويل:

ته هم سم د تروؤ مچ يې لږ صبر کوه، ما خپله درته ويل:

دا فيصله (پرېکړه) يې کړې، چې دوئ به د کارمل په ځای يو جدي کس راوړاندې کوي، هغه به په افغانستان کې بدلون راولي، که يې رانه وست بيا به له ناچارۍ افغانستان پرېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسلان خاورين وويل:

نو دا به خامخا(هرومرو) نجیب وي؟

صدام وويل:

کېدای شي! ریښتیا ته دا وواېه ته څنګه دلته راغلې او له استخباراتو سره یو ځای شوې؟

ارسلان خاورين وويل:

زما مور هغه وخت، چې زه يې په ګېډه وم، خاورې يې خوړلې د همدې لپاره کله چې زه پيدا هم شوم، زما نيا د دې لپاره چې مور مې د خاورو له خوړلو نه راوګرځوي په ما يې خاورين نوم کېښود، زه چې کله درې کلن شوم يوه ورځ داسې حالت راباندې راغلئ وؤ چې د ټول کلي خلکو فکر کاوه، چې مړ يم خو مور مې دا خبره نه منله زه يې له کفن څخه راويستلی وم، د کلي ملا ته يې ورښودلی وم ملا ورته ويلي ول نور مړ ښکاري خو له سترګو نه يې داسې چې روغ جوړ ده، فکر کوم د ده زړه درېدلی ده، زه ياسين پرې چوف کوم که له هغه سره ښه نه شو نو بيا په يوه حيرانونکې پېښې رغېدای شي، زه هغه مهال له ياسين سره روغ شوم خو وروسته پوه شوم چې زه کله وغواړم خپل نفس او زړه درولی شم چې کله زه پنځه کلن شوم مور او پلار مې دواړه چا ووژل، يوه ورځ له کور نه وخوځېدم، همداسې روان شوم. څو ورځې وروسته په ايران کې وم، ځکه ما د چا پروا نه لرله، د خلکو موټرونو ته به وروختلم، د خلکو په کورونو کې به مې په پټه شپې کولې بلاخره يوه ورځ بغداد ته راورسېدم، هلته يو سړي راباندې شک وکړ، چې زه بهرنی يم، هغه ماته وويل: ودرېږه! زه هم ددې پر ځای چې ترې وتښتم ورباندې منډه مې کړه چې کله ښه ور نږدې شوم، د هغه د پښو له لاندې نه مې ځان وويست، بيا په منډه منډه کې مې ستا له پلار سره ټکر وکړ هغه چې زما استعدادونه وليدل ويې ويل: د احمد شاه تر مرګ وروسته يوه له هغو کورنيو څخه چې په ځانګړو کې وؤ زما کورنی وه، ما دا هيله له لاسه ورکړې وه چې ګوندې زه دې بيا وکولای شم ځانګړي ساتونکي دې جوړ کړم خو اوس راسره دا هيله پيدا شوه بيا يې زه وساتلم او زما ځانګړي روزنه يې وکړه بس همدومره.

صدام وويل:

بېګا مې نبي اکرم (ص) په خوب وليد، راته ويې ويل: الله تعالی (ج) په مسلمانانو کې ځانګړي کسان راولي لکه، محمد بن قاسم، نعيم بن عبدالرحمن، بدر بن مغيره خو اوس په عربو کې داسې کوم کس نه شته او کېدای شي بيا راهم نه شي تر مهدي پورې خو په عجم کې اوس خاورين او ځينې نور شته او نور هم راتلونکي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وپوښتل:

څه باید وکړو، چې په عربو کې هم راشي؟

ویې فرمایل:

عرب له غلامۍ خلاص کړئ!

ارسلان خاورین وویل:

نور یې څه درته وویل؟

صدام وویل:

بیا له خوب څخه د سهار لمانځه لپاره پاڅېدم، تر اوسه په دې فکر ومه چې باید کمونیزم په افغانستان کې مات نه شي خو اوس وایم چې باید یې ژر تر ژره مات کړو په افغانستان کې یو اسلامي حکومت جوړ کړو بیا عرب له غلامۍ څخه خلاص کړو.

ارسلان خاورین وویل:

نو مونږ باید له مجاهدینو سره پوره پوره مرسته وکړو!

صدام وویل:

نه! تاسې باید یوازې له حکمتیار او حزب سره مرسته وکړئ، ځکه حکمتیار تر ټولو مشرانو دوهم ښه مشر او اول ښه رهبر ده.

ارسلان خاورین وویل:

یعنې ته فکر کوې که چېرې حکمتیار ډېرې سیمې تر ولکه لاندې راولي، راتلونکی قومي حکومت مخه به یې تر یوه ځایه نیولې وي؟

صدام وویل:

هو! رباني دومره متعصب نه ده خو مسعود ډېر لوی متعصب ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته د جمعیت د ننګرهار دفتر ته د تګ کیسه وکړه خو صدام یې په ځواب کې وویل:

هغه وډیو د سي آی اې له خوا جوړه شوې وه، ددې لپاره چې یو قومي او متعصب حکومت ته لاره هواره کړي، که چېرې تا هغه خبرې نه وې اورېدلې نو ته به کله حزب ته تللې؟

بیا یې ټیپ ته اشاره وکړه ویې ویل:

هغه روښانه کړه!

ورغلم هغه مې روښانه کړه، بلکې هماغه غږ وؤ ، چې د ننګرهار په دفتر کې مې اورېدلی وؤ.

ارسلان خاورین وویل:

هلته د سي آی اې (CIA) یو کس ده، په ګرمې هوا کې د هر چا زړه حمام ته کېده هغه به هم همداسې کار ورسره کاوه، مطلب هلته به یې دا غږ ورته غږاوه.

ومې ویل:

نو بیا ولې باید یوازې له حکمتیاره سره مرسته وکړو؟

صدام وویل:

ځکه چې مسعود ورسره ده، خو له حکمتیار سره هم باید ستا په واسطه مرسته وکړو.

دا خبرې راته دومره جالبې او حیرانونکې وې چې، ماته یو خوب ښکارېده.

ارسلان خاورین وویل:

سمه ده! نو ځکه خو هم مونږ درنه روانېږو، د خدای په امان!

صدام وویل:

یو دوه شپې تېرې کړئ چې دمه مو وشوه بیا لاړ شئ!

که ریښتیا ووایم نو زما زړه هم همدا غوښتل خو ارسلان خاورین وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خبره ډېره ښه ده، خو موږ باید افغانستان ته ولاړ شو او خپله دنده ژر تر ژره پای ته ورسوؤ.

صدام وویل:

سمه ده ! څنګه چې دې خوښه وي، زه دې تر سرحد پورې رسوم بیا نو تاسې پوهېږئ او کار مو.

****

چې څنګه مې جمیل ولید، وپوهېدم چې وضعیت یې ډېر خراب ده، دلته یې زړه په تنګ شوی ده، ځکه خو مې ارسلان خاورین ته وویل:

زه کابل ته ځم، ته له لالي نه څېړنه وکه (وکړه).

وروسته له دې چې ارسلان خاورین راسره ومنله زه او جمیل د کابل په لوري راغلو، جمیل وویل:

زه ځم او رئیس ته هغه خبرې کوم کومې چې تا راته ویلي.

ومې ویل:

سمه ده! زه کورته ځم، ته هم ژر راشه.

کورته چې لاړم ښایسته شیشکه د توت ونې لاندې ناسته وه، چې څنګه یې زه ولیدم، حیرانه غوندې شوه، ما هم سلام پرې واچاوه، بیا بې له دې چې څه ووایم خپلې کوټې ته ولاړم، تر ډېره یوازې په کوټه کې ناست وم، خو وروسته له یوازېتوب ستړی شوم د باندې ووتم، غوښتل مې چې چېرته چکر ولاړشم، خو چې پام مې شو ښایسته شیشکه او زما ورېندار په خپلو منځونو کې زما په اړه خبرې کولې، لږ غوږ مې ورته ونیوه.

شیشکې وویل:

دی ډېر کبر جن ده، او ما له سره یې دایې چلند وکړ؟

ورېندار وویل:

نه کبرجن نه ده، او له تاسره یې هم داسې کوم بد چلند نه ده کړی، زه چې تر څو فکر کوم هغه همداسې مغرور ده او همداسې عادت لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرو په اورېدو ما خپل غوږ نیول هېر کړل او له کوره ووتم، یو ساعت هخوا دېخوا گرځېدم، بلآخره کورته راغلم، جمیل هم راغلی وؤ، له ځان سره مې وویل:

راځه جمیل ته د سازمان په اړه څه ووایم، نه ما له ارسلان خاورین سره ژمنه کړې، چې زه به د سازمان په اړه چا ته څه نه وایم.

دننه کوټې ته ننوتم، جمیل وویل:

اوس راغلې؟

ومې ویل:

نه! زه خو پخوا راغلی یم، څه دې وکړل؟

جمیل وویل:

رئیس وویل چې یو میاشت وروسته، مونږ درېواړه کندار (کندهار) ته د عملیاتو لپاره ځو.

ومې ویل:

توبه! رئیس له کومه مست شو؟

جمیل وویل:

نه پوهېږم، کېدای شي یو بل کس چې زمونږ په راز پوهېږي هغه به رئیس وي.

ومې ویل:

نه پوهېږم دا دنیا همداسې ده، هر څه پکې امکان لري.

جمیل وویل:

دا چې زه هم راغلم نو غواړم چې خور او مور مې کور ته بوځم.

ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله پلار او مور راغلل بیا به لاړ شې، اوس اجازه نه درکوم.

تر ماښامه مو کیسې کولې، بیا چې کله پلار راغی، نو جمیل چې دا خبره ورته وکړه پلار وویل:

نه له دې وروسته به له مونږ سره اوسېږئ!

جمیل ډېره هڅه وکړه خو بلاخره منلو ته اړ شو.

سره له دې چې هره ورځ به پوهنتون ته تلم، خو بیا هم ددې لپاره چې نور ځان د کمونستي سیستم نه خلاص کړو، ډېر استخباراتي معلومات به مې حزب اسلامي سره شریکول، په هغې شپه چې رئیس سره کندهار ته تلم په هغه شپه رئیس ووژل شو، ارسلان خاورین ویلي ول:

دا هغه کس وؤ چې لالي ښودلی وؤ.

وختونه همداسې تېرېدل یو وخت، نجیب په تلویزیون کې راښکاره شو، چې دا خبرې یې کولې که حکومت غواړې راسه او له ما سره کینه، زه پوه شوم چې نجیب هم په سقوط ده، که ریښتیا ووایم سره د دې چې نجیب یو ریښتینی کمونیست وؤ خو په ما ګران وؤ.

ارسلان ته مې خبر ولېږله چې نجیب غواړي حکومت حکمتیار ته وسپاري.

ارسلان خاورین ماته لیک کې لیکلي ول:

حکمتیار ته ووایه چې پام کوه ونه غولېږې! نجیب غواړي تا ژوندی ونیسي، بیا د خلکو په سترګو کې خاورې شیندي، چې کله ته له جګړې نه لرې شې، نو نجیب د یوه پیاوړي رقیب په نه شتون کې ګټونکی ده.

زه هم حکمتیار ته ولاړم او ټولې خبرې مې ورته وکړې، هغه راته وویل:

ته ډاډمن یې چې نجیب همداسې پلان لري، داسې نه وي چې هغه د قومي تعصب له امله دا کار کوي؟

ومې ویل:

نو ولې له سیاف سره خبرې نه کوي سیاف هم پښتون ده او هم تر تا مشر او مشهور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه وخت وروسته، فرامېسونري د نړيوالې ټولنې په لاس په نجيب باندې دومره زور راوړ چې بلاخره يې د واک پرېښودو باندې قانع کړ، د هغوئ له نجيب سره کومه ځانګړې دښمني نه وه، بلکې هغوئ کمونيستي سيستم او زورواکي سره بدي وه، ځکه دې کمونيزم هم هغې اسلامي فلسفې ته ورته وؤ چې ځينې مسلمانانو د مال د تقسيم په اړه مطرح کړې ده، د دې لپاره چې شيطاني اهداف پلي شي، دوئ داسې حکومت غوښته چې نوم يې اسلامي وي خو اسلام پکې نه وي، قانون پکې اجرا نه شي، ددې حکومت د نجيب حکومت سره دا توپير ده چې د نحيب د حکومت په حقيقت ډېر خلک پوهېدای شي، ځکه اوس يې خلک په دې باور کړي دي، چې کمونيزم له اسلام سره کلک مخالفت لاره.

د نجيب له دې اعلان وروسته ارسلان خاورين ماته خبر راولېږلی وؤ چې ژر تر ژره کندهار ته ورشم.

له کندهار څخه بغداد ته ولاړو، په بغداد کې مو په يوه هوټل کې غونډه ونيوله، په غونډه کې ټولو شتون درلوده، صدام وويل:

اوس هغه وخت راغلی چې په خپل مشر وټاکو، تاسې په دې برخه کې څه وايئ؟

ارسلان خاورين وويل:

له ما او ناظر څخه بغير څوک بايد مشر شي؟

صدام وويل:

جنرال جلال! ملاصاحب محمد! او يا زه ؟

ملاصاحب وويل:

شه خبره ده! خو څنګه له مونږ درېوؤ نه بايد وټاکل شي؟

صدام وويل:

په هر چا چې د ټولو خوښه راغله! هماغه مشر ده.

جنرال جلال وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په سیاسي چارو کې ګوتې نه وهم، نه پرې پوهېږم، سیاست یې ستاسو خوښه زه په نظامي برخه کې پوهه او تجربه لرم.

صدام وویل:

نه راځئ چې رایه سره واچوو.

د رایې اچولو کې ما او ارسلان ملا صاحب ته رایه واچوله،د عراق جنرالانو صدام ته رایه واچوله، فلسطین کې استخباراتي جنرالانو کې یوه صدام ته او بل ملاصاحب ته رایه واچوله، خبره جنرال جلال ته پاتې شوه، جنرال جلال وویل:

ملاصاحب یو بې حوصلې او سیاست نه منونکی شخص ده، ددې لپاره باید صدام مشر شي.

صدام وویل:

هیله مند یم چې تاسې ټول به زما مشري ومنئ خو، باید ووایم له دې وروسته ارسلان د استخباراتو او استخباراتي کوماندو مشر ده او ناظر د هغه مرستیال، جنرال جلال د استخباراتي پوځ مشر ده او ملاصاحب هم جلب او جذب مشر، ژر تر ژره مو کار شروع کړئ، د افغانستان وضیعت مخ په خرابېدو ده.

موږ چې کله افغانستان ته راورسېدو. لومړی مو د لشکر حصار په ډېرېدو باندې کار شروع کړ هغه کسان چې له جسمي او ذهني اړخه له نورو څخه غښتلي ول، هغوئ مو د تمرین لپاره کندهار ته ولېږل په کندهار کې به ارسلان خاورین د جنرال جلال په مشوره تمرین ورکاوه، ټولو کسانو ته درې میاشتې تمرین ورکول کېده، په دې تمرین کې ذهني او جسمي سیستم د پیاوړتیا لپاره کار کېده، وروسته هغه کسان له لشکر حصار سره یو ځای کېدل، حزب اسلامي او د هغې مشرتابه داسې فکر کولو چې ګوندې دوئ دې ژر تر ژره وکولای شي د لشکر حصار کچه زیاته کړي خو دوئ په دې خبره نه پوهېدل چې موږ غوښتل د نجیب د حکومت سقوط لپاره لشکر حصار پیاوړی کړو.

په همدې وخت کې به چې کورته راتلم، په کور کې وضع بدله شوې وه، ځکه ښایسته شیشکې نور له ما سره ښه وضعیت کاوه، تر دې حده چې کله کله به یې په سترګو کې د خپلو تېرو کړنو څخه بخښنه غوښته، خو زه لا په دې نه پوهېدم چې ولې؟

یوه ورځ مې ترې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته څنګه بدله شوې؟ له هغه چلند نه دې چلند ته څنګه راغلې؟

ښایسته شیشکې وویل:

تر اوسه هم نه پوهېږې؟ ته په ریښتیا هم چې ډېر ساده یې ډېر ساده، ځکه دا بدلون په ما کې مینې راوستې ده.

د دغې جملې په اورېدو حیران شوم، ځکه خو مې له ځانه سره وویل:

نو کېدای شي چې له چا سره به یې مینه پیدا شوې وي، ځکه خو مې بیا ترې وپوښتل:

له چا سره مینې؟

په غوسه شوه، له ډېرې غوسې نه یې لکه لېونۍ غوندې خندا کوله ویې ویل:

هههههه ! ډېره جالبه ده یعنې ته نه پوهېږې؟ حتماً مې له خپلې ادې سره مینه ده! هه، هههههه .... اس.. هو هغه پرون مې چې خط درته لیکلی وؤ هغه دې هم لوستلی اوس په ما باندې مسخرې کوې؟

ومې ویل:

خو زه له خط مط نه خبر نه یم، د څه شي خط؟ زه چې ترڅو فکر کوم پرون یې د لیلی او مجنون فلم ایښی وؤ، حتماً هغه درباندې اثر کړئ، یا دې هم د آدم خان او درخانۍ مثنوي لوستلې.

ما ځکه داسې خبرې ورته کولې ځکه ما فکر کاوه، چې ټوکې کوي، خو وروسته پوه شوم، ریښتیا وایي، ځکه د دې زمونږ په کور کې پوره یو کال تېر شوی چې د یوه کال په اوږدو کې کانې هم بدلېدای شي، انسان او د هغه زړه خو لا څه کوې، دا خبرې همدلته پرېږدم اصلي داستان ته راځم.

کله چې ما خپلې خبرې خلاصې کړې، هغې له ډېرې غوسې څخه په ما باندې ډېره لوړه چغه ووهله، چې د دې چغې په اورېدو مې مور راغله، ویې ویل:

څه خبره ده؟

سره له دې چې پوهېدم ریښتیا وایې مورته مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې لېونۍ شوې ده!

له هغې وروسته یې هم ډېره هڅه وکړه چې زما مینه رابېداره کړي، خو د دې لپاره چې ما او جمیل ویلي ول چې:

زما خور ستا خور ده او ستا خور زما خور ده، په دې کار تر دې دمه بریالۍ نه شوه.

وروسته وروسته، زه په دې هم پوه شوم، چې زما خور هم د جمیل پر وړاندې ورته نظر لري، هغه یې بیا نو ویلی نه شي خو نه دې او نه هم کومې بلې پېښې د پښتو دستور بدلولی شو.

بله خبره دا هم وه، چې ما یو ځلې په مینه کې ماته خوړلې وه، بیا مې نه غوښتل چې مات شم، داسې هم نه وؤ چې زما په زړه کې ورته څه نه وؤ، ما هم ورسره مینه لرله خو پښتو ایسار کړی وم او پښتو مې کله هم ماتولای نه شوه.

خبره داسې شوه چې یوه ورځ مې مور راته وویل:

احمدزیه زما زړه ده چې د جمیل خور تاته وکړو، خو پلار دې ویل چې یو ځلې له تا څخه وپوښتم.

سره له دې، چې پوهېدم له دې څخه بل ښه کار نه شته په دې هم پوهېدم چې اوس هم هغه له ما سره مینه لري، زما په زړه کې هم ځینې نښې نښانې ښکارېدې، خو سره له هغې یوه بله خبره هم وه، ځنګه چې ما مخکې ویلي ول په پوهنتون کې هغه له هېچا سره نه کېناسته، خو اوس یې هڅه کوله هغه قانون چې په خپله یې جوړ کړی وؤ مات کړي، جالبه وه، خو چې ځنګه به زما تر څنګ کېناسته هلکانو به ویل:

اوه هو! دې خپل څنګ ته هلک نه پرېښوده، اوس څنګه دې ته مجبوره شوه؟

ما به وویل:

زه دې ته د خور فکر کوم او دا ماته د ورور.

په دې سره به دا جګه شوه او بل چېرته به کېناسته خو که چېرې مې اوس له مور سره هو کړې وای، نو د پوهنتون هلکانو به ویل:

چې له خپلې خور سره یې واده کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه مې مور ته وویل:

داسې څنګه کېدای شي، هغه زما خور غونډې ده، له هغې سره واده نه شم کولای.

له دې خبرې څو ورځې وروسته مخکې له دې چې نجیب حکومت د مجاهدینو مشرانو ته وسپاري، ویې غوښتل چې په خپل ټول ځواک سره زور ووهي، البته دا زور نظامي نه وؤ، بلکې استخباراتي وؤ، هغه غوښتل چې هغه غونډه په نښه کړي په کومه غونډه کې چې جهادي مشران راټولېدل، خو ملاصاحب او ارسلان خاورین په دې خبره پوه شول او دوئ سره یې استخباراتي مرسته وکړه، خو البته اصل کې دوئ ته یعنې د نجیب حکومت ته یې لوی زیان ورساوه، هغه داسې چې غونډه په پېښور کې وه، خو ارسلان خاورین ورته د خاکجبار ولسوالۍ چکړی وروښوده، نجیب هم ټول چکړی په بل مخ کړ، نه سکاټ پاتې شو او نه هم جیټ ټول یې پرې وکارول، دا چې مجاهدین په هغوئ باندې پوه شوي وؤ، نو هغوئ به یې وژلي ول.

کله چې په دې خبره خبر شوم ډېر خواشینی شوم فکر مې ه نه وؤ کړی چې کله به داسې هم وشي چې زما پلار به زمونږ د ملګرو په لاس ووژل شي، په کومه ورځ مې چې د پلار مړی ولیده، په هغې او له هغې څخه دوه ورځې وروسته په ځان نه پوهېدم کله به په هوش وم او کله به بې هوشه، نړۍ بېخي راته بل ډول ښکارېده، بې رحمه قاتل لنډې ورځې اوږدې اوږدې شپې.

کله چې مې لږ تبه (طبیعت) برابر شو، حکمتیار ته مې وویل:

وروسته له دې حملې نه باید حکومت له پښو وغورځوو.

هغه هم راسره ومنله، نوځکه ما د لښکر حصار په مټ، په حکومت دېرې حملې غوښتلې خو کله چې مې غوښتل لشکر حصار چمتو کړم، هغوئ له امر څخه سر غړاوی کاوه، د لشکر حصار قومندان وویل:

ارسلان خاورین ویلي چې تر یوې مودې پورې باید ستا امر ونه منو، نو ځکه بخښنه غواړو.

په داسې حال کې چې له غوصې مې بڼه بدله شوې وه، د ارسلان خاورین خواته ورغلم، له ارسلان خاورین څخه مې وپوښتل:

ته دلته په کابل کې څه کوې؟

ارسلان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تا يې څه؟

زه نور هم په غوصه شوم ومې ويل:

ماغزه مې مه خوره! ووايه دلته څه کوې؟

ارسلان خاورين وويل:

کله چې زه پوه شوم چې ستا پلار مړ شوی، پوه شوم چې ته غواړې مجاهدين او کمونيستان په ټکر کړې، تر څو د خپل پلار بدل واخلې، خو زه دې کار ته اجازه نه درکوم.

ومې ويل:

ولې؟

ارسلان خاورين وويل:

ځکه چې ته فکر کوې ستا پلار مجاهدينو مړ کړی، خو داسې نه ده اصل کې...

زه يې په خبرو کې ورولوېدم ومې ويل:

په اصل کې هغه ځان وژنه کړې ده! هههه هههه نه ! داسې نه ده.

ارسلان خاورين وويل:

هغه وخت چې ستا پلار حکومت ته مخابره وکړه، چې حکمتيار او نور دلته دي، ورته يې ويلي ول چې:

ته هلته پاتې شه! مونږ پوځ درلېږو، داسې نه شي چې حکمتيار دوی ځای بدل کړي دا يې د تيپ ريکارد، خو هلته پوځ نه ولاړ، بلکې جبېټ او سکاټ ولاړل.

ومې ويل:

د شيطان فکر به هم داسې کار ته په سختي ورسېږي.

ارسلان خاورين وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو چې ستا طبعیت نه وي سم شوی، تر هغو په کور کې کېنه، هو! کله دې چې طبعیت سم شو، بیا به خپل کار ته دوام ورکړې.

ومې ویل:

لشکر حصار به څنګه کېږي، او زما استخباراتي مرسته، کومه چې له حزب اسلامي سره مې کوله، هغه به څنګه شي؟

ارسلان خاورین وویل:

تشویش مکوه، موږ دا کار د اخوان المسلمین په مرسته کوؤ او د لشکر حصار لپاره به حکمتیار خپله رهبر وټاکي، خو زمونږ او حکمتیار له منځه به یوازې زمونږ خبرې مني.

ومې ویل:

زه څه وکړم؟

ارسلان وویل:

ولې ته پوهنتون نه لرې؟ په خاد کې هم دنده لرې، هغې ته دوام ورکړه، هسې هم صدام درته ویلي ول، چې ستا دنده سپېڅلې ده، خیانت مه ورسره کوه، بله دا چې کمونیزم یو ښه نظام ده.

ومې ویل:

تا کله واورېدل؟

بله دا چې هغه ونه ویل چې کمونیزم یو ښه نظام ده.

ارسلان خاورین وویل:

داسې نه شي کېدای چې څوک د خپله خبره له ما پټه کړي، بله دا چې همدا یې مقصد وؤ، چې ویې نه ویل نو څه وشو؟

ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو بیا خو صدام له مونږ سره همکاري نه کوي، بلکې چل راسره کوي.

ارسلان خاورین وویل:

سمه ده! چې صدام کمونیستي اډیولوژي تعقیبوي، خو هغه له مونږ سره چل نه شي کولای، ځکه هغه له سي آی اې سره پټې اړیکې لري، بله دا چې زه ډاډمن یم، چې هغه کمونیست نه ده په دې کار کې خامخا څه چل شته، خو زه په دې ډارېږم چې هغه قومي بنسټ ونه پالي، ځکه که داسې شي نو ملاصاحب به خپل افغانیت وپالي او زمونږ زحمتونه به په اوبو لاهو شي.

ومې ویل:

ښاغلی ارسلان خاورین! زه نور درځخه ځم، خدای په امان!

ارسلان خاورین وویل:

ناظره ! دا یو څو روپۍ واخله کېدای شي، چې پکار دې شي، نور دې په مخه ښه، اللّٰه دې مل!

کله چې کور ته راغلم شیشکې چې ترڅو کولای شول نو رانږدې کېده به، خو زه د پلار په ویر کې دومره ډوب وم، چې هغې ته مې ورته کتل هم نه او نه مې داخبره احساسوله، خو څو ورځې وروسته مې دې خبرو ته پام شو، د دې ټولو احساساتو ته مې پام شو، داسې احساسات، چې ډېرې نجونې یې نه لري، خو دې لرل، د مینې احساسات، د خواخوږۍ احساس، د وفا احساس او د شیشکولۍ احساس، چې کله به ماته رانږدې کېده داسې احساس به یې کاوه، لکه یوه هوسۍ یې چې په صحرا کې لري، لکه یو غرڅه یې چې په غرونو کې لري، لکه مرغه یې چې په پسرلي کې لري او بورا یې چې په ګل بڼ کې لري، د خپلولۍ ، مینې او خوښۍ احساس، خو له دې هم وېرېده چې څوک پیدا نه شي، چې دا صحرا او ګلستان وران کړي او یا داسې نه شي، چې یوه بله هوسۍ دا صحرا ونیسي، یا کومه غرڅه دا غر خپل کړي، یا کوم بل مرغه پسرلی خپل کړی او یا کوم بل بورا دا ګل بڼ ټول خپل کړي.

خو د دې خبرو لپاره ما خپله پښتو نه شوه ماتولای، او خپلې خبرې نه نه شوم اوښتی، ګرڅه زما په زړه کې دا خبرې نه وې، بلکې دا خبرې ټولې د ماغزو وې، داسې نه وم لکه څنګه مې چې دې ته ځان ښوده، ځکه د خلکو مرګونو کله هم زه نه وم ژړولی د دې په مخ کې بې وسۍ ډېر وژړولم، زه کله هم له دې نه وم وېرېدلی، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمونیستانو ته به افشا شم او هغوئ به راباندې څه کوي، خو له دې به تل وېرېدلم، چې له دې سره مخامخ شم په داسې حال کې، چې سترګې یې لمدې اوسي، او یا دا چې د بل چا نه شي.

په اولو وختونو کې دا نه پوهېده کوم اور کې چې دا سوځي، هغه زما په زړه کې هم بل ده او زما بدن ګرم ساتي، خو وروسته به یې بیا داسې کارونه کول، چې زما د زړه اور تازه کړي او لمبې یې ګرمې او تودې کړي، لکه:

زه به چې کله کور ته راغلم نو دې به ویښتان مینځلي ول او غوړول به یې، نو چې کله پوهه شوه چې زه راغلم، نو سر به یې وښوراوه، چې له دې سره به یې ویښتان باد ووهل، کله به یې داسې کالي اغوستي ول، چې غاړه به یې ترینه ښه پوره ښکارېده، د دې لپاره چې ما هغه رد کړې وه او بل د خور ویل کېدو مې جمیل ته ویلي ول، نو جمیل هم ورته څه نه ویل، چې دې څه کول او څه به یې اغوستل نه زما مور ورته څه ویل او نه د هغې، شکر د خدای ده دې هوښیاري لرله او هغه دا چې دېره نږدې راسره کېناسته خو هېڅکله یوازې نه راسره کېناسته، کله به یې له خپلو شونډو چړق غږ پورته کړ، یوه ورځ ماته یوه لاره په نظر راغله ما ځانه سره وویل:

نور به تر ماښامه پورې ریاست کې یم، کله چې جمیل کور ته راته زه هم ورسره راځم.

نو بیا به دا د جمیل پر وړاندې دا کارونه ونه شي کولای، خو دې کار ته یې بله لاره پیدا کړه، هغه دا چې کله به مونږ د ماخستن ډوډۍ وخوړه، نو مونږ ټول خو به یو ځای کېناستو، نو دې به زما وړېره زرمینه په غېږه کې واخیسته او ورته ویل به یې:

اوه! ته څومره ښکلې یې ، بېخي لکه ښاپیرۍ، زه وایم چې سړی دې له سهاره تر بېګاه ښکلوي.

بیا به یې ښکل کړه، او چړق غږ به یې ترینه پورته کړ، ددې دې کارونو اور راته اچولی وؤ بېخي یې لېونی کړی وم، یوه ورځ مې حل لاره پیدا کړه، هغه داسې، چې نور کله له جمیل سره کور ته راغلم ټُرو خپلې کوټې ته ځم، دا خو هسې ډارېږي، ځکه داسې څه نه شته چې ځان لېوه ته په لاس ورکړي، نو کوټې ته خو هسې هم نه راځي، تر څو ورځو له داسې خبرو خلاص وم، خو په دې منځ کې یوه بله پېښه وشوه، هغه دا چې په پوهنتون کې دې راته ویل چې:

دا یوازې زه یم چې له تا سره مینه کوم، په نړۍ کې بل څوک داسې نه شي پیدا کولی.

ومې ویل:

که چېرې هغې راسره مینه وکړه چې ستا څنګ ته کېني، بیا به څنګه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیشکې راته وویل:

دا کار نه شې کولی! دا کار نه شې کولی ! دا کار نه شې...!

ومې ویل:

سمه ده لږ صبر کوه یو ځلې یې امتحان کم (کړم).

خو ز ه په دې نه پوهېدم چې د دې اصلي مطلب څه ده، د دې مطلب دا وؤ چې ته له ماسره دا کار نه شې کولای، ځکه خو په تفریخ کې د هغې نجلۍ خواته ورغلم، ډېر ادبیاتو او مخکې وړاندې ټکو، لکه :ته ښایسته، ډېره لائقه یې... نه مې کار واخیسته نور موضوع ته ورغلم او ورته مې ویل:

لینا مینه درسره لرم.

ما دا تمه درلوده چې هغه به غوصه شي، بدې ردې به ووایې، چغې به ووهې او وبه وایې:

بد دې وکړل څه ورک شه! یا (لږ تر لږه زه یې درسره نلرم! خدای په امان! او په مخه دې ښه یا حد اقل چې زه یې نه لرم).

خو دې داسې یو عمل هم ونکړ او ویې ویل:

زه له پخوا څخه مینه درسره لرم، خو درته ویلی مې نه شول.

حک حیران شوم، ځکه چې آیا دا نجونې لېونۍ دي، چې زما په بیه نه پوهېږي او که زه لېونی یم او پخپله په خپله بیه نه پوهېږم؟

له پوهنتونه چې فارغ شوم، د خاد ریاست ته ولاړم هلته رئیس دننده راکړه، چې مونږ خبر شوي یو، د قلعه برقي جومات ملا (مولوي) د حکومت په ضد خبرو وياندې شکمن ده، ته ورسه او وګوره چې اصلي خبره څه ده.

یو غږ ثبتوؤنکي یې هم راکړ.

د قلعه برقي جومات ته ولاړم، هغه جومات د یوه پاڼ په سر باندې جوړ شوی وؤ، یو وړکی جومات وؤ، په سپین رنګ باندې رنګ شوی وؤ، لاړم اودس مې وکړ بیا د جمعې لپاره تم شوم، پنځه دقې (دقیقې) وروسته ملا راغی، خلک هم څه نا څه راغلي ول، مؤذن (آذان ورکونکي) آذان وکړ، خو بلاخره لمونځ خلاص شو، ملا یو څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې وکړې، نو د دولت په ملا تړ یې یو څو خبرې وکړې، ګر څه په ځینو بدې ولګېدې خو بیا هم ما ثبت کړې وې.

ثبت کونکی مې بند که، ملا ته مې وویل:

په یوې ستونزې کې ګیر یم، د حل لاره یې څنګه پیدا کړم؟

ملا وویل:

د استخارې لمونځ وکړه، انشاءالله د مشکل د حل لاره به پیدا کړې.

ماته هم راپه زړه شول، چې د کلي ملا هم راته د استخارې لمونځ طریقه ښودلې وه، د دې ملا هم په دې خبرې ډېر ټینګار وکه تر دې چې د استخارې طریقه یې درې ځلې راته وښوده ،دا چې د شپې تر ویده کېدو مخکې باید لومړی پاک کالي واغوندم، بیا دوه رکعته لمونځ وکړم او بیا د استخارې دعا وکړم، بیا په ښي اړخ داسې ویده شم چې ښی لاس مې تر سر لاندې وي او چپ لاس مې باید په ورانه باندې وي.

ورته مې وویل:

مننه چې راته ودې ښوده، څه نور ځم پام کوه یو څو ورځې د حکومت په ضد خبرې مکوه، خصوصاً په داسې وخت کې چې کوم نابلد کس درته ناست وؤ.

وروسته پوه شوم چې ملا ولې دومره ټینګار کاوه، ځکه چې ده فکر کاوه، چې زه کمونیستي عقیده لرم او اوس غواړم اسلامي عقیده واخلم.

تیاره ماښام ریاست ته ورسېدم، چې ګورم جمیل لا په ریاست کې وؤ، رئیس په بېړه وپوښتل:

څه وشول، څه یې ویل؟

ومې ویل:

دسې (داسې) خاص (ځانګړي) څه یې نه ویل بس ویل یې چې، حکومت زمونږ مرستې ته اړتیا لري او مونږ باید په ډېر خوښه د حکومت اړتیا برابره کړو او مرسته ورسره وکړو.

رئیس وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ...خو مخکې...

ژر مې خبره ورپرې کړه ومې ویل:

هغه دا هم وویل: چې په حکومت کې ډېر خائنان شته چې د حکومت په ضد کارونه کوي، څو ورځې مخکې، یو کس د خاد نه راغلی وؤ راته یې وویل، چې ته باید دمجاهدینو صفت وکړې، کنه مونږ دې هغوئ ته په لاس ورکوؤ، هغوئ زما خبرې هم ثبتولې نو ځکه خو زه مجبور شوم، چې د حکومت په خلاف یو څو خبرې وکړم.

رئیس وویل:

څه؟

ومې ویل:

هو! که یې نه منې نو خپله ثبت شوی غږ واوره.

رئیس وویل:

سمه ده! نو د دې خبرې په ویاړ به د شرابو مزه هم وګورو!

رئیس چې کله ښه پریمانه شراب وڅښل، نو بوتل یې ماته راکړ، ما به له شرابو خوله ډکه کړه او بیا به مې خوله داسې ونیوله، چې شراب مې له خولې توی شي، دا کار مې تر هغې وکړ، تر څو په بوتل کې شراب خلاص شول رئیس جمیل ته وویل:

جمیله تاته به بل بوتل راواخلم.

جمیل وویل:

دا کار تاسو دوه کسو ترسره کړی، کله چې ما کوم کار وکړ، نو بیا به یې زه هم وڅښم.

رئیس وویل:

د کار یې څه او څه کړي سره یې له دولت، چې مونږ تر اوسه کور ته تللی نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمیل زړه وۀ چې څه ووایې خو ما اشاره ورته وکړه او ومې ویل: رئیس صاحب تر څو چې زه پوهېږم دا شراب نه ول، فکر کوم شربت سره یې چیشي (څه شی) ګډ کړي ول.

رئیس وویل:

هو زه هم وایم ، چې ولې یې تر اوسه نشه نه کړم، ښه خیر دې وي درځۍ خپلو کوروته!

چې کله دباندې ووتلو او لږ لاړو جمیل وویل:

څه خبره ده، دا نو بیا کوم داستان روان وۀ؟

ومې ویل:

څه فکر کوې؟ رئیس فکر کاوه چې زه او ته شراب نه څښو، خو د دې لپاره چې په مونږ ډاډمن شي دا کار یې وکړ، که چېرې کامیاب شوی وای، نو موږ یې افشا کولو، خو طالې (طالع) مو بیداره وې، چې ما نه د تقویې د شربتونو خوند ځکلی وۀ، لومړیو کې پوی نه شوم، خو وروسته پوه شوم چې، د تقویې شربت سره یې کوم څه ترخه ګډ کړی وۀ.

جمیل وویل:

ښه اصلي خبره داسې وه؟

ومې خندل او ومې ویل:

هو نو تا څه فکر کاوه؟

ویې ویل:

نو د ملا داستان څنګه وۀ؟

ومې ویل:

هلته ولاړم، خو کله مې چې اودس کاوه، ملا مې ولیده ، ډېره ښایسته او نوراني څېره یې لرله، ټول داستان مې ورته تېر کړ، بیا مې ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه تاته یو څو خبرې کوم، ته به وعظ کې هغه هم ووایې، هغه هم راسره ومنله.

جمیل وویل:

سخت مضر یې، پنځلس کاله کېږي چې زه په استخباراتو کې کار کوم، خو دا چلونه مې نه وؤ زده، اوس مې له تا زده کړل، ځان ته سپېلني دود کړه چې نظر نه شې.

چې کله کور ته ورسېدم، مور مې راته وویل: احمدزیه! یو کس درپسې راغلی وؤ، ویل یې: چې له تا سره یې کار ده، دا خط (لیک) یې تاته رالېږلی ده.

و مې ویل:

سمه ده زه یې گورم.

له مور نه مې لیک راواخیست او بیا خپلې کوټې ته ولاړم، جمیل هم په ما پسې راغی، دې کې شیشکه هم راغله او زرمینه یې هم له ځان سره راوړې وه، جمیل ته یې وویل:

لالا! ډوډۍ درته راوړم؟ ډېر به وږي شوي یاست.

جمیل وویل:

سمه ده ! رایې وړه.

هغې زرمینه ماته رانږدې کړه او بیا یې زرمینې ته وویل:

ته څومره ښایسته او خوږه یې زړه مې...

ژر مې خبره ورپرې کړه ، ومې ویل:

دومره هم نه ده، چې تا ترې جوړه کړې ده.

پدې کې نجلۍ (زرمینه) په ژړا شوه جمیل سم د واره وویل:

دا څه کوې؟ یوې نجلۍ ته سړی داسې خبرې نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:

هغه لا زما په خبره نه پوهېږي، اصلاً له ما سره بلده نه ده.

شیشکې زرمینه هم له ځانه سره واخیسته او لاړه، وروسته بېرته راغله، خوړې وریزې (وریجې) یې راوړې او زمونږ په مخکې کېښودې، بیا لاړه او زرمینه یې بېرته راوسته، بیا یې جمیل ته ویل او زه یې په غوږ وهلم:

نجلۍ خوړه وې او که وریزې یانې (یعنې) زرمینه به خوړه وي او که وریزې؟ زما په فکر چې نجلۍ.

مخکې تر دې چې جمیل څه ووایې ومې ویل:

ښکاره خبره ده چې وریژې خوړې وي.

جمیل وویل:

که په ټوکو وي نو احمدزي خبره سمه ده، خو که د ریښتیا خبره وي نو نجلۍ.

هغې وویل:

نو ولې تاسو دواړه واده نه کوئ؟ کېدای سي چې تاسو هم خوړه ترلاسه کړئ یعنې لکه دا.

ددې لپاره چې که څه مې ویلي وای هر څه خرابېدل، نو ځکه خو مې څه ونه ویل، چې کله مو ډوډۍ وخوړه، هغې شیان ټول کړل او ویې اېستل او جمیل بلې کوټې ته ولاړ، چې تلویزیون ته کېنئ، زه لاړم اودس مې وکړ او د ماخوستن لمونځ مې هم وکړ، بیا مې استخاره هم وکړه او ویده شوم، یو وخت مې ځان سره ویل:

نه پوهېږم چې نجونې کم عقله دي، چې په ما مئینېږي او که زه کم عقل یم، چې پروایې نه کوم؟

څو ځلې مې دا خبره تکرار کړه او بیا مې مور راته وویل:

هغوئ ډېرې کم عقلې دي چې په تا مئینېږي، خو ته هم لږ کم عقل یې چې له هغوئ دې یوه هم خوښه نه کړه، ووایه څوک په تا مئینې شوې دي؟

ومې ویل:

لینا او د جمیل خور .

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وویل:

سمه ده! پورته شه!

ومې ویل:

خو زه خو ولاړ یم.

مور مې وویل:

لورې! اوبه پرې واچوه!

چې پام مې شو، د ریښتیا اوبه راباندې توېې شوې، چې سترګې مې لوڅې کړې، څه ګورم چې مور مې او ورېندار مې په کوټه کې ولاړې وې، د ورېندارې په لاس کې د خټې کوزه ړۍ (لوټکه) وه. مور مې راته وویل:

زویه بې وخته خوبونه مه کوه! بې ځایه خوبونه به نه وینې، دا خو لا ښه وؤ چې ورېندار دې د زرمینې چوشک پسې راغله، کنه که چېرې جمیل راغلی وای نو څه خبره به شوې وای؟ نو ځکه خو پام کوه.

خط مې راواخیست د ارسلان خاورین له خوا راغلی وؤ پکې یې لیکلي ول:

ناظر به ډېر ژر دې ته چمتو شي، چې د لشکر حصار ځانګړې عملیاتي ډله تر خپلې مشرۍ لاندې راولي، ځکه خو باید له خوبونو نه رابیدار شي همدا رنګه باید ژر تر ژره، حکمتیار ته یوه بهانه وکړي، د استعفی پاڼې پرې لاسلیک کړي.

نجیب په مکمله توګه حکومت پرېښوده، غوښتل یې چې له هیواده ووځي، خو عبدالرشید دوستم ورته وویل:

وطن دې ټول تباه کړ اوس چېرته تښتې؟

په اول ځل د جمعیت او شورای نظار ګوند کابل ته دننه شول، هغوئ د سرای شهزاده ټولې پیسې او سره زر چور کړل، بیا وروسته له جنوب (سویل) نه حزب اسلامي کابل ته رادننه شو، هغوئ ته نه سره زر پاتې ول او نه هم پیسې، نو ځکه خو هغوئ د دفترونو میز او څوکۍ او دولتي موټرونه چور کړل، یو ستر وحشت روان وؤ، دوستم او د هغه ګلم جم ډلې بیا د یوې قالینې لپاره خلک وژل، خو دا تماشې ما نه وې لیدلې، ما ځانکړې ډله له ځانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره واخیسته او د وزارت داخلې (کورنیو چارو وزارت) خواته ولاړم، د کورنیو چارو وزارت مې ونیوه، محمد نبي راته وویل:

ته اتمې حوزې ته ولاړ شه له هغه ځای نه یو دوه سوه کسه حزبیان راوله، بیا ځانګړې ډلې باندې ځایونه ونیسه.

کله چې اتمې حوزې ته ولاړم، کسان مې ځان سره کړل، چې کله بېرته ستنېدم پام مې شو چې حزبیان د سیاسنګ د نقلیې نه موټرونه تېښتوي، زه هم چې کله وزارت داخلې ته ورسېدم، ژر مې د استعفي پاڼې ولیکلې او د محمد نبي په لاس مې حکمتیار ته ولېږلې او زه کور ته ولاړم.

په کندهار کې ملا صاحب خپل کار پیل کړی وؤ، خو تر دې دمه یې یوازې زر تنه پیدا کړي ول، ارسلان خاورین له محمد عمر سره خبرې کړې وې، هغه ورته ویلي ول چې:

زه غواړم یوازې اعتباري کسان لاسته راوړم، بیا بې اعتباره د روپۍ شل دي.

موږ له کابل نه لوګر ته کډه شوي وؤ او په لوګر ولایت کې اوسېدلو، ارسلان خاورین وغوښتلم راته یې احوال رالېږلی وؤ چې زه باید قندار یا کندهار ورشم.

دوه ورځې وروسته مې قندار ته مخه کړه، دواړه د ملا صاحب خواته ورغلو، له هغه سره چې کېناستو ارسلان ملاصاحب ته وویل:

تر اوسه دې څو کسان جوړ کړي دي؟

عمر وویل:

اووه زره پنځه سوه کسان که چېرې موږ حرکت وکړو نورکسان هم راسره پورته کېږي.

ارسلان خاورین وویل:

لږ صبر وکړه ! د دې لپار چې د شر او فساد ډلې په خپل منځي جنګونو کې ښه خرابه شي، په دې موده امریکا غواړي چې افغانستان ته یو کس دننه کړي او د واک په سر یې کېنوي، خو موږ باید کېنو ترڅو چې د امریکا پلانونه خراب کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا صاحب وويل:

که چېرې زه هم واک تر لاسه کړم، په ظاهر توګه بل کس په واک باندې کېنوم، ځکه زه غواړم تل د رعیت پوښتنه وکړم.

ارسلان خاورین وویل:

ناظره! ته هم لشکر حصار تیار کړه مونږ به ډېر ژر عملیات پیل کړو.

ومې ویل:

خو څنګه ما خو له لشکر حصار نه استعفی کړې ده؟

ارسلان خاورین وویل:

تا د حزب له کوماندېو نه استعفأ کړې لشکر د حزب کومه برخه نه ده بلکې یو څو میاشتې یې کوماندېو یې عملیاتو کې له هغوئ سره مرسته کوله.

ارسلان خاورین:

ملا صاحب! او ناظره! ژر تر ژره د یوه حرکت لپاره چمتو والی ونیسئ، ترڅو نور د افغانستان دا یو جوړ شوی تور تم ورک کړو او رڼایي راولو، که ارتیا شوه صدام هم په ټول ځواک له مونږ سره مرسته کوي.

کله چې مونږ له ګل آغا شیرزي سره مخ شولو او هغه مو مات کړ استاد رباني د ملا صاحب کسانو ته وسلې او پیسې ولېږلې، چې دې کار نه یوازې زه حیران کړم بلکې ارسلان خاورین یې هم حیران کړ، هغه غوښتل د دې کار لپاره څېړنه تر سره کړي، خو ملا صاحب له دې کار منع کړ او ورته ویې ویل:

ته دا کار پرېږده، زه په دې کار پوهېږم، خو په دې تشویش کې یم چې نه هغه کار کولای شم چې دوئ یې غواړي او نه د دې مخالف کار کولای شم.

ارسلان خاورین وویل:

زه یې په مطلب پوهېدل نه غواړم ته داسې وکړه، چې لږ صبر وکړه، بیا به پرېکړه درته آسانه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ما وويل:

د هغوئ مطلب څه ده غواړي مونږ څه وکړو؟

ملا صاحب وويل:

د هغوي مطلب داده چې مونږ کورنی جنګ پای ته ورسوؤ، حکمتيار له پښو وغورځوؤ او بيا هزاره ګان هم له پښو وغورځوؤ او دوستم هم او بيا څوکۍ دوئ ته پريږدو او مونږ بېرته خپلو ځايونو ته ولاړ شو، د دې مخالف کار داده چې حکمتيار په څوکۍ کېنوؤ او نور ختم کړو بيا بېرته دې ځای ته ستانه شو.

ومې ويل:

نو په دې کې کومه ښه ده؟

ويې ويل:

ته څه فکر کوې ؟ آيا دوئ دواړه يا سياف او يا مسعود د امارت لياقت لري، هغه هم له دومره مړيو وروسته؟

****

کله چې ميدان وردګو ته راورسېدو مسعود يو خط او ځينې نور شيان راولېږل، چې په خط کې داسې ليکلي ول:

د افغانستان فلانکۍ ډلې ته!

السلام عليکم و رحمة الله و برکاته!

لکه څنګه چې مونږ او تاسې ګډ هدف لرو نو ملګري سره ګډ کېږو، بله دا چې په تاسو کې يو کس ده چې پخوا په اخوان الصفاء ډلې کې له ما سره وؤ، نو تاسې داسې وکړئ چې لومړی حکمتيار ختم کړئ او مونږ واړه يو.

کله چې دا خط د ملا صاحب او ارسلان خاورين په مخ کې ولوستل شو، ملا صاحب وويل:

مګر تا له اخوان الصفاء جوړښت سره هم کار کړی؟

ارسلان خاورين وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو څه لېونی نه یم چې له هغوئ سره به مې کار کاوه، خو هو! په خوب کې به مې خامخا کار کړی وي.

ومې ویل:

نو دا اخوان الصفاء لا کومه بلا ده؟

ارسلان خاورین وویل:

زمونږ د جوړښت په څېر یو جوړښت وؤ، حتي کېدای شي چې دا به هم زمونږ د جوړښت یوه برخه وه، کېدای شي چې اوس هم فعالیت ولري.

ومې ویل:

نو دوئ په کومه برخه کې فعالیت لاره؟

ارسلان خاورین وویل:

استخباراتي برخو کې، دا سازمان یو پټ سازمان وؤ، کسان یې په برخو وېشل کېدل:

۱. له ۱۵ تر ۲۰ کلنو ډله (اخوان الابرار والرحماء)

۲. له ۳۰ تر ۴۰ کلنو ډله (اخوان الاخیار والوضلا)

۳. ۵۰ کلنو ډله (الکرام)

ډله تقریباً یوه پټه استخباراتي ډله وه، چې غوښتل یې د اسلامي نړۍ واک ترلاسه کړي، د دوئ ظاهري جوړښت د انګرېزانو د فرامېسونوي سازمان ته ورته والی لري، هغه دا ادعا کوي، چې کوم کسان چې د هغوئ سازمان ته دننه کېږي هغوئ ډېر سپېڅلي او وتلي او رب ته نږدې کسان دي.

ومې ویل:

لکه زمونږ سازمان په شان؟

ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه! ځکه زمونږ په سازمان کې لس ځانګړي کسان دي چې له هغوئ څخه یو زه یو ته یو، بغیر له دې لسو کسانو څخه نور ټول عادي کسان دي خو ډېرو یې ډېر زده کړې کړي دي.

ملا صاحب وویل:

تاسې مسود (مسعود) ته خط ولیکئ او ورته ووایئ چې:

سمه ده مونږ همداسې کوؤ، مونږ به ډېر ژر حکمتیار په ګونډو کړو او په سزا به یې ورسوؤ...

زه د ملا صاحب په خبرو کې ولوېدم ومې ویل:

خو ته پوهېږې چې په کورني جګړه کې تر حکمتیاره مسعود ډېر ملامت ده!

ملا صاحب وویل:

زه پوهېږم خو مونږ باید لږ او ډېرو ته ونه ګورو، ځکه په اسلامي شریعت کې دا خبره مساوي ده، که چېرې ټول بشریت د یو کس په لاس وژل کېږي او که چېرې یو کس د ټول بشریت په لاس وژل کېږي په دواړو صورتونو کې به قاتل ته یا عفوه کېږي او دیت به ورکوي او یا به قاتل قصاص کېږي، مونږ اوس له مسعود سره سیاست لوبؤ، ګورو چې څه مخ ته راځي.

ارسلان خاورین وویل:

یعنې مونږ لومړی حکمتیار له لارې لرې کړو بیا نور ټول سره.

ملا صاحب وویل:

بلکل همداسې ده! مونږ همداسې کوؤ.

کوم څه چې ما فکر کاوه هغسې ونه شول، ما فکر کاوه که چېرې حکمتیار له مونږ سره مخ شي د څلوېښت سلنه لشکر حصار په درلودو سره مونږ ته ډېر ګوابنمن ده، ځکه هغه پدې کار سره له مونږ نه ټول ځواک اخیستی شي، خو داسې ونه شول، ځکه سره له دې چې حکمتیار په لومړیو کې لږ څه مونږ سره مخ شو، وروسته بیا پوه شو او د لارې له سره لرې شو، تر څو خپل چمتوالی ونیسي، له مونږ سره تر ټولو لوی چل هزاره جاتو وکړ، ځکه هغوئ په کابل کې په دې بانه (پلمه/بهانه) چې مونږ خپله سیمه تاسو ته سپارو په جنګ واچولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مونږ کابل ونیوه ملا صاحب غوښتل، چې یو کس د امیر په توګه وټاکي او بېرته خپلې دندې ته ولاړ شي، خو ارسلان خاورین ماته وویل:

ملا صاحب په مشرۍ کې بېحده ځانګړی کس ده خصوصاً په افغانستان کې باید هغه مشر وټاکو.

همدا خبره وه چې عمر د ملا محمد عمر په نامه مشهور شو او د چارو واګې یې په لاس کې واخیستې، کله چې یې ډېر ځایونه ونیول، ما ورته وویل:

ښاغلیه! که خپل دریځ لږ ډېر څه نرم کړې او ریښتنی اسلامي نظام راولې ښه به وي.

راته یې وویل:

افغانان په نرمښت نه پوهېږي، افغانان په ادب نه پوهېږي بلکې په ډب باندې ښه پوهېږي، زما مطلب هم نرمښت ده، هم ریښتیني اسلامي نظام راوستل، خو زه غواړم لومړی د افغانستان خلک زمونږ هیبت او صداقت وګوري بیا وروسته د تل لپاره زمونږ قانون ته غاړه ږدي.

ارسلان خاورین وویل:

نو مونږ باید ژر تر ژره جګره ختمه کړو او کومې سیمې چې پاتې دي هغه به هم ونیسو.

عمر وویل:

نه! زه غواړم چې دوئ ته لږ وخت ورکړم، ځکه دوئ هم د دوستم په شان له افغانستان نه ووځي.

ومې ویل:

نو بیا راځه کابل ته ولاړ شو له هغه ځایه حکومت سمبالوه.

عمر راته په ځواب کې وویل:

زه هم د احمد شاه غونډې له کندهاره واکمني کوم، نه غواړم چې د تېمور شاه په څېر اوسم.

ومې ویل:

تا ولې خپل خاصو ساتونکو ته د عبدالعلي مزاري له الوتکې د غورځولو وویل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر وویل:

ځکه ډېر بې رحمه او کبرجن شخصیت وؤ.

ارسلان خاورین وویل:

نو مونږ څه وکړو له دې وروسته؟

عمر وویل:

صدام احوال راکړی ، چې هغه غواړي فلسطین ته سرتېري ولېږي، سره له دې چې زه پوهېږم هغه د دې لپاره سرتېري نه ورلېږي چې مسلمانان وژغوري، بلکې د دې لپاره یې ورلېږي، چې عرب وژغوري، خو بیا هم زما زړه ده چې تاسې ورشئ، زما له خاصو ساتونکو څخه مو چې څوک خوښ شو درسره یې بوزئ خو نیت د صدام د خوشحالي مه نیسئ، بلکې د رب د رضا لپاره دا کار وکړئ.

****

چې کله فلسطین ته ورسېدو، یو عجیبه احساس مو لاره، داسې احساس لکه په قفس کې لوی شوي بلبل یې چې په باغونو کې لري، داسې احساس چې یوه د ژوبڼ کې زېږېدلې غرڅه یې چې په غرونو او ډاگونو کې لري، دا احساس د آزادۍ احساس وؤ، دا احساس د اسلامي مینې احساس وؤ، خو خبره لا پاتې وه هغه دا چې باید مونږ هلته هېڅ عملیات د لشکر حصار تر نامه لاندې ونه کړو . بلکې باید دا کارونه د حماس او د عراق د پوځونو په نوم وکړو.

مونږ په عربي ژبه نه پوهېدو او نه هم فلسطیني مسلمانان زمونږ په ژبه پوهېدل، خو بیا هم هغوئ له مونږ سره ډېره مینه لرله، دوئ دا احساسوله چې مونږ یوازې او یوازې د دوئ لپاره راغلي یو، تر څو د اللّٰه تعالی رضا حاصله کړو، گرڅه هغوی فکر کاوه چې مونږ عراقي پوځیان یو خو بیا هم د عراق ریښتیني سرتېرو سره یې دومره مینه نه وه څومره یې چې له مونږ سره وه.

د وخت په تېرېدو سره زمونږ ډېرو ملگرو هم عربي ژبه زده کړې وه، کومه پوځي هډه چې مونږ جوړه کړې هغې ته کوچني ماشومان هم راتلل، یوه ورځ هغه هلک راغلی چې نوم یې عبداللّٰه وؤ د پلار یواځینی زوی وؤ، زما خوا ته راغی راته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا! ستا په لاس کې څه ده؟

ومې ویل:

سلاح ده، ولې؟

عبدالله وویل:

آیا په دې باندې خلک جهاد کوي؟

ومې ویل:

هو! چې ته غټ شې، بیا یې ته هم وکړه!

عبدالله وویل:

خو زه غواړم اوس جهاد وکړم اسرائیلي پوځیان ډېر ظالمان دي.

ومې ویل:

تشویش مه کوه! زه دلته یم نو هغوئ ظلم ته نه پرېږدم، ته خپل درسونه ووایه.

عبدالله وویل:

نو چې ته هغوئ ظلم ته نه پرېږدې، نو له دې وروسته زه هم خپل درسونه وایم.

چې کله پنځه کلن ماشوم د خپل کور لورې ته ولاړ، له هغه ځای څخه د ډزو غږ پورته شو، هلکانو ته مې غږ کړ تیار شئ، چې څنګه د باندې ووتلو یوه ۱۵ کلن ځوان زمونږ خوا ته منډې وهلې چې څنګه یې زه ولیدم زما خوا ته راغی او ویې ویل:

عب .... عب.... عبد .....عبدالله ....عبدالله ...یې ....شهید ...کړ.

هلکانو ته مې وویل:

بېړه کوئ باید ژر تر ژره ځان هلته ورسوؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هلته ورسېدو عجیبه ننداره وه، معصوم ماشوم په سرو وینو کې لمبېده هغه معصوم ماشوم چې څو شېبې وړاندې یې په شونډو موسکا ښکارېده، اوس یې شونډې زړروي لپاره نیمه خلاصې ښکارېدې، هغه معصوم بدن چې څو شېبې وړاندې یې ماشومانه لوبې کولې اوس نو د ظالمانو وحشت او دهشت له امله غلی پروت وؤ، کېدای شي چې وېرېدلی به وي، ورغلم ماشوم مې راواخیست او غوښتل مې چې جنازه یې وکړم، خو خور یې صابره راغله او رانه یې وپوښتل:

ته د دې بدل نه اخلې؟

ومې ویل:

اخلم خو تر جنازې وروسته!

خو صابرې وویل:

تر څو یې بدل وانه خیستل شي زه نه پرېږدم چې ورو مې خښ شي.

په زړه کې مې وویل لږ مخکې دې ماشوم ته غټه خبره وکړه، هغه شهید شو، اوس دې بې له ان شاء اللّٰه نه د هغه ماشوم د بدل اخیستو وویل، داسې نه چې په دې کې هم پاتې راشې، ځکه خو مې صابرې ته وویل:

که چېرې همداسې وي نو بیا خو ان شاء اللّٰه زه ځم او د اسرائیلي سرتېرو ککرې پریکوم.

بې له دې چې چا ته څه ووایم د اسرائیلي پوځ تر ولکې لاندې سیمې ته مې ورمنډه کړه، هلکانو هم رامنډه کړه سم د واره مو په صهیو نیستي رژیم او د هغوی په سرتېرو برید وکړ، د سترګو په رپ کې سلګونه صهیونیستي پوځ وژل شوي وؤ، خو په دومره لږو کسانو زما زړه چېرته یخېده؟ ما غوښتل چې کوم ډول درېشي چې د دوی پوځ اغوستې، داسې درېشي چې د هرچا په ځان وي، هغه باید ووژل شي.

خو چې لږ نور څه مخ ته ولاړم، ټوپک مې ډزې نکولې، هلکانو کش کړم، یوه وویل:

قومندان صیب! زمونږ مرمۍ لږ پاتې ستاسو د ټوپک په شرید کې هم مرمۍ نشته، باید بېرته وګرځو، بیا یې نورو هلکانو ته وویل: بېرته ګرځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه نه وؤ چې بېرته راوګرځم، خو هغوئ بېرته راوستم او جنازه مو وکړه، بیا مو هغه معصوم ماشوم چې څو ساعته مخکې یې په خاورو کې لوبې کولې اوس په خاورو کې ښخاوه، هغه کوچني لاسونه او کوچنی بدن اوس بې کفنه خاوروته ورته، چې څنګه مو ماشوم خښ کړ د لشکر حصار د استخباراتو قومندان راغی راته یې وویل:

باید تر ژره مرکز ته ولاړ شو.

ومې ویل:

ولې؟

هغه وویل:

ځکه چې ډېر مهم کار پاتې ده.

****

په داسې حال کې چې زما په پښو کې ډېره دمه هم نه وه، منډې مې وهلې، بلاخره ورسېدو.

چې هلته مې وکتل درې تابوتونه چې د لشکر حصار په بیرغ پوښل سوي ایښي وؤ، ومې ویل:

دا کله او څوک دي؟

تر څه وخت پورې چا ځواب رانه کړ وروسته کوم کس وویل:

جمال الدین فدا، عبدالکریم قصاب او ګل رحمن طوفان هلته په جګړه کې شهیدان شول.

د دې خبرو په اورېدو مې په سترګو تیاره راغله چې کله مې سترګې لوڅې کړې ډاکټر مې سر ته ناست وؤ، د لشکر حصار د کوماندویي عملیاتو ځانګړو کسانو نه د درېؤ شهیدېدل او د معصوم ماشوم شهیدېدل داسې څه نه وؤ، چې یې وزغملی شم، غوښتل مې سترګې مې پټې کړم، خو یوه ځوان وویل:

راځه جنازه یې وکړه بیا به یې خښ کړو.

په ډېر سخت حالت پورته شوم، چې د باندې ووتم ډېر شمېر فلسطیني ځوانان هدې ته راغلي ول، جنازه مو وکړه او بیا مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور پوځیان چېرته دي؟

صالح وویل:

هغوئ مې د وروستۍ جګړې ځای ته لېږلي، ځکه کېدای شي چې له هغه ځای څخه برید وشي نو ځکه باید دوئ سنګر نیولی وای، جنازه مو هم وکړه اوس به نو شهیدان خښ کړو!

ومې ویل:

نه! افغانستان ته یې ولېږئ تر څو د میندو دعاګانې هم ترلاسه کړي.

فلسطیني ځوانان حیران شول یو او بل ته یې کتل یوه وویل:

تاسې غواړئ مونږ پرېږدئ او افغانستان ته ولاړ شئ؟

بل وویل:

آیا تاسې په افغانستان برید کوئ؟

ومې ویل:

نه! باید شهیدان افغانستان ته وېسي.

ډېر زمونږ په نه تګ خوشحاله شول خو یوه وویل:

مونږ دا اجازه نه درکوؤ، چې دوئ بوځئ.

په دې له ده سره نورو ځوانانو هم غبرګه کړه چې:

مونږ دا اجازه نه درکوؤ! مونږ دا اجازه نه درکوؤ!

د فلسطین ځوانانو تر ډېره ټینګار وکړ، بلاخره دې ته مجبور شولو چې یو کس باید د دوئ هر یوه ته بېل بېل قناعت ورکړي، ما په دې اړه فکر کاوه، چې یو وخت مې پام شو چې ارسلان خاورین خپلې خبرې داسې پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زمونږ ځوانان ورونه د دې لپاره راټول شوي دي، چې زمونږ د شهیدانو ورونو جنازې وکړي او په مینه یې خښې کړي، دا ټول کارونه یوازې د دې لپاره کوي چې له هغو مجاهدینو سره یې مینه کوله؛ خو دوئ به په دې نه پوهېږي چې د دې مجاهدینو میندو او خویندو له دې مجاهدینو سره څومره مینه درلوده، هغوئ په وروستي ځل شپږ میاشتې مخکې سره لیدلي ول، اوس هم ستاسو په مخ کې دي، تاسو په دې ډارېږئ چې د هغوئ په نه لیدو به مو په زړه کې کوم دردونه احساس کړئ، نو که چېرې هغوئ د خپلو زامنو او ورونو او مېړونو له مرګ څخه خبر شي د هغوئ حال به څنګه وي؟ آیا په دې اړه مو فکر کړی؟ اوس یې وخت ده.

کله چې د ارسلان خاورین خبرې پای ته ورسېدې ځوانانو په یو غږ وویل:

پرېږدئ چې وړي یې! پرېږدئ چې وړي یې!

له دې وروسته ارسلان خاورین شهیدان په یو امبولانس موټر کې پورته کړل او د عبدالجبار په لاس یې افغانستان ته ولېږل.

****

چې کله عبدالجبار افغانستان ته حرکت وکړ ما ارسلان خاورین ته وویل:

ته جبار کله راغلئ او ولې؟

ارسلان خاورین وویل:

ځکه ملا صاحب زه د هغه په ځای د لشکر حصار د لومړی برخې قومندان وټاکلم او هغه یې د استخباراتو د کمیسون مشر وټاکه!

ومې ویل:

آیا هغه د دې کار وړتیا لري؟

ارسلان خاورین وویل:

هو خو یوازینی پام یې سي آی اې ته ده او ملا صاحب یوازې هغې خوانه وېرېږي او د آی اس آی پروا نه کوي، هغه له حده ډېر په آی اس آی باندې باور لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:

ولې؟

ارسلان خاورین وویل:

مونږ سي آی اې او آی اس آی دریواړو سازمانونو، هغه واک ته رسولی، هغه په دې پوهېږي چې سي آی اې یې دښمنه ده...

خبره مې ورغوځه کړه ومې ویل:

پسونه په دې پوهېږي چې قصاب یې دښمن او شپون یې دوست ده، خو په دې نه پوهېږي چې قصاب د شپون ورور ده .

ارسلان خاورین وویل:

بلکل همداسې ده.

ارسلان خاورین یوه شپه له مونږ سره وؤ بیا له هغه وروسته ولاړه، زه هم ورغلم او د اولسو ټپیانو پوښتنه مې وکړه، او له هغوئ نه مې د دې لپاره بخښنه وغوښته، هر یو کس مې بیل بېل په غېږ کې ونیوه بیا مې ورته وویل:

اوس نو ښه دمه وکړئ او ژر تر ژره ځان جګړې ته تیار کړئ.

د ډلې یوه قوماندان ماهر ښکاري وویل:

جنرال صیب! زه خو روغ جوړ یم اوس غواړم چې د جنګ لوري ته ورشم.

ومې ویل:

ځان مه په عذابوه! جنګ منګ نشته! یو څو ورځې خوبونه وکړئ! بیا به ګورو.

ښکاري وویل:

قوماندان صیب طوفان چېرې تللی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:

افغانستان ته تللی.

ویې ویل:

قصاب چېرې دی؟

په زړه مې د غمونو څپه راغله داسې احساس مې لاره، لکه غرڅه چې وګوري بچیان یې لېوه داړلي او بیا یې ورلېږلي وي، خو ځان مې قابو کړ، ژر مې وویل:

قصاب فدا او طوفان درې واړه د رخصتۍ لپاره افغانستان ته تللي دي.

ماهر وویل:

دوئ نو بیا څومره بې غیرته دي، جنګ یې پرېښی او په رخصتۍ تللي دي.

مخکې تر دې چې څه ووایم، یو ماشوم راغی ماته یې وکتل ساه یې ښه ډېره سوځېدلی وه او لنډه لنډه کېده ویې ویل:

صابري خور مې وویل: ژر راشه! بېړه کوه!

حیران شوم ، هلکانو ته مې وویل تاسې څملۍ زه ګورم چې څنګه چل ده.

د کلي په خوا مې ورمنډه کړه په دوؤ دقو کې مې ځان د عبدالله دوئ کور ته ورساوه، صابره د وره په خوله کې ولاړه وه، چې څنګه یې ولیدم په ګیله منه لهجه یې وویل:

د عبدالله قاتل ژوندی ده! هغه نه ده مړ شوی ما هغه لیدلی وؤ، ما پسې راځه زه به یې درته وښیم!

د دوئ بام ته وختم، یوه سرې منډې وهلې صابرې هغه ته لاس ونیوه ویې ویل:

هغه ده هغه پخپله ده.

ما هغه ته ښه ونیوله، خو ددې لپاره چې واټن ډېر وؤ، ټوپک مې بېرته کښته کېښود، دوربین مې راواخیست د هغه خوا ته مې کتل هغه ودرېده لاس یې ځمکې ته ښکته کړ یو اوږد دوربین لرونکی ټوپک یې راواخیست، زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېچې خوا ته يې اشاره وکړه بيايې وخندل، حيران شوم، خو ژرمې پام شو، چې هلته صابره ولاړه ده ، ورمنډه مې کړه، ترڅو لرې يې کړم خو ډم غږ مې غوږونو ته راغی، د صابرې له خولې نه هم د زګروي غږ راغی او په غوږونو کې مې تاوېده، په دې وخت کې ښکاري راورسيد پيکاه يې په لاس کې وه، ويې ويل:

قوماندان صيب ! امر کوه چې ويې ولم.

ومې ويل:

رزيله نو څه ته ګورې، خو ويې وله، خو مړ نه شي!

ښکاري وويل:

سمه ده ښاغليه!

صابره مې په غېږ کې پورته کړه او د هډې روغتون ته مې ورسوله هلته مې د عملياتو خونې ته بوتله، ډاکتر مې راوغوښته خو صابرې وويل:

زه ژوندۍ نه پاتې کېږم، ځکه خو غواړم يوه خبره درته وکم.

ورغلم څنګ ته يې کېناستم ومې ويل:

ووايه!

ويې ويل:

ما ډېر ښايسته هلکان ليدلي، خو ته ځانګړی يې، ښايسته نه يې خو سترګې دې جادويي او جادوګرې دي د مهربان زړه خاوند يې، ستا دا دوه صفات داسې صفات دي، چې نجونې په زوره په ځان باندې ميئنوي، له ډېره وخته مې له تا سره مينه وه خو د ويلو جرأت مې نه درلوده، ما دا تمه درلوده چې ته دا راته ووايې خو ستا جرأت تر ما هم کم وخوت يا به له ما سره مينه نه لرې، خو که ژوندون باندې سره يوځای نه شولو، په آخرت کې خو سره يوځای کېدای شو.

ومې ويل:

هغه څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ويل:

له ما سره نکاح وکړه! په دې کار سره به زه او ته دواړه په آخرت کې يوځای اوسو، ته په دې اړه څه وايې؟

لږ سوچ مې وکړ بيا مې وويل:

سمه ده ! زه به له تا سره نکاح وکړم، خو لږ صبر وکړه چې عمليات تېر شو بيا زه ملا راغواړم بيا به نکاح وکړو.

صابرې وويل:

نه دومره صبر نه شم کولی او نه هم دومره وخت لرم اوس نور زما وخت پای ته رسېدلی...

دې لا دا خبرې کولې چې ډاکټر راغی ماته يې وويل:

ته لږ لرې شه چې زه يې وګورم.

زه لږ لرې شوم ډاکټر هغه وکتله ويې ويل: انشاءالله ښه کېږي ته لاړ شه او نرسې راوله چې عمليات پيل کړو.

****

ماښام روغتون کې کراره کراري وه، ښکاري راغی ويې ويل:

قومندان صيب ! هغه رزيل مې راوړ څه ورسره وکړم؟

د دې لپاره چې زه ډېر په غوصه وم، ځکه سره له دې چې د صابرې عمليات خلاص شوی وؤ، خو بيا هم هغه په هوش نه وه راغلې نو ځکه مې ښکاري ته وويل:

ښکاري! هغه ونيسه او له څلورسو منزلو نه يې ښکته وغورځوه.

ښکاري زما د خبرو په اورېدو حرکت وکړ او زه هم د خپلو ټپيانو په لور ورغلم، له هغوی سره مې خبرې کولې چې نرسه راغله ويې ويل:

صابره په هوش راغله او ډاکټر هم غواړي چې له تا سره خبرې وکړي.

ډاکټر وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ناظره! هغه په هوش راغلې خو تر ډېره ژوندۍ نه شي پاتې کېدای، ځکه هغه زهر چې د وسلې په مرمۍ کې ول، د دې په بدن کې تیت شوي، ډېر ژر به دا نړۍ پرېږدي، ځکه خو ورته ډېر پام کوه.

زړه مې ویل:

مه ورځه پرېږده یې چې مړه شوه وبه یې گورې.

خو ما کله هم د زړه او شیطان خبره نه ده منلې، خاص په دسې (داسې) وختونو کې، نو ځکه کوټې ته ورغلم، په مړاوۀ شونډو یې نرۍ موسکا راغله ویې ویل:

که مړه شوې وم نو ارماني له دنیا تلم، بیا تا خپله ژمنه هم نه وه پوره کړې.

د دې خبرو په اورېدو مې خپله کړې خبره ذهن ته راغله، مخابره مې راواخیسته ومې ویل:

مؤذن صیب ، امام صیب او خطیب صیب د روغتون بېړنۍ خونې ته راولېږئ.

صابرې وویل:

یعنې ژمنه دې نه ده هېره کړې، راځه زما څنگ ته کېنه. ټوخه! ټوخه! ښښنه غواړم.

صابرې ته مې وکتل د هغې شونډې چې باید په رنگونو سرې وای اوس په وینو سرې وې هغه غومبوري (اننگي) چې پخوا به زما په مخ کې له حیا نه وینه پکې راټولېده، اوس پکې وینه نه وه، هغه سور او سپین پوستکی نور ژېړ شوی وۀ، هغه زړه چې زما په ورنږدې کېدو به یې ټوپونه وهل، نور د ټوپونو وسه نه درلوده.

ورغلم او تر څنگ یې کېناستم ورته ومې ویل:

که زه په دې پوهېدم چې داسې کیږي بیا هیڅ کله دلته نه راتلم، عبدالله او ته دواړه زمونږ دلاسه...

خبرې یې راپرې کړې او ویې ویل:

داسې مه وایه ! کېدای شي چې ته به دا فکر کوې چې دا جگړه ستاسو د لاسه توده شوې ده خو داسې نه ده که چېرې تاسې دلته نه وای راغلي، نو نن به یوازې عبدالله نه شهیدېده بلکې نن به نیم فلسطین شهید شوی وۀ، هغوی نه غواړي چې له تاسو سره مخ شي، ځکه خو د پرمختگ هڅه کوي، هغوئ پوهېږي چې لشکر حصار د هلال وروستۍ برخه ده، که چېرې لشکر حصار دلته وي، هلال دلته ده، که چېرې لشکر حصار له منځه ولاړ شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول هلال له منځه ځي، هغوئ په دې هم پوهېږي چې د لشکر حصار د بیا جوړلو لپاره، کوم کس په اسلامي امت کې نه شته.

ومې ویل:

ته په دې خبرو څنګه پوهه شوې؟

ویې ویل:

تر اوسه مې په خوب کې احمد شاه ولیده هغه احمد شاه کوم چې د افغانستان تهداب یې کېښود هغه راته دا ټول وویل.

ومې ویل:

خو ملا محمد عمر، ارسلان خاورین، صدام حسین او زه لا پاتې یو چې بیا یې جوړ کړو.

صابرې وویل:

ډېر ژر به ارسلان خاورین شهید شي، صدام حسین به اثیر شی، تر هغه وروسته د لشکر حصار داستان ختم، او بیا تاسې دو کسه به هم یو په بل پسې ولاړ شئ.

ومې ویل:

لشکر حصار بیا نه شي جوړېدای؟

صابرې وویل:

نه پوهېږم ما په خوب کې ولیدل چې د لشکر حصار نوم ډېر بدېږي.....

دا لا په خبرو کې وه چې راغوښتي کسان راغلل، صابرې خپلې خبرې بس کړې. بیا امام او مؤذن شاهدان او خطیب د نکاح خطبه وویله، صابرې د قاتل مرګ مهر وټاکه، بیا نو کسان لاړل او صابرې وویل:

ناظره! زه مړه کېږم خو په دې خوشحاله یم چې په آخرت کې به له تا سره یوځای یم، ژر تر ژره بله نکاح وکړه او زما یادونه په زړه کې مه ساته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کې يو کس راغی او ويې ويل:

لږ دلته راشه.

چې نږدې ورغلم ويې ويل:

ښکاري ستا امر په ځای کړ.

ومې ويل:

سمه ده!. بيا صابرې ته راغلم خو هغې د تل لپاره سترګې پټې کړې وې.

****

د صابرې د خښېدو وروسته داسې پوځي هډې ته روان وم، چې په سترګو مې د اوښکو له امله يو ځانګړې ځلا ښکارېده، دا اوښکې څه عادي اوښکې نه وې، چې د خفګان له امله اوسي، بلکې دا د افسوس او خوشحالۍ اوښکې وې، ما په دې افسوس کاوه چې ولې لومړی له دې خبرې څخه خبر نه شوم او په دې خوشحاله وم چې که نور نه وؤ، په وروستي وخت کې خو پوه شوم او د هغې وروستۍ هيله خو مې ورپوره کړه.

سبا ماخوستن مې ښکاري راوغوښته، خو ښکاري د ارسلان خاورين خوا ته ورغلی وؤ، ځکه خو د هغه يو عسکر چې جمالدين نومېده راغی، جمالدين ډېر ساده وؤ، چې خپله راغی راته يې وويل:

ښکاري ستاسو خدمت کې ده!

ومې ويل:

چې ښکاري شته بيا نو ته څه کوې؟

ويې ويل:

زه د دې لپاره راغلم چې د ښکاري معلومات درکړم.

ومې ويل:

قاتل چېرته ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ويل:

هغه تاسو ويلې ول چې له ۲۰۰ منزلو نو نه يې کښته خطا کړه.

ومې ويل:

په فلسطين کې دوه سوه منزله چېرته دي؟

هغه وويل:

دوه سوه منزله نه شته، خو که وای نو جگ والی به يې خامخا ۱۴۰۰ متره وای، مونږ هغه طيارې ته پورته کړ او له ۱۴۰۰ مترو نه مو ځمکې ته وغورځاو، هغه هم داسې لږ غوندې وشيندل سو، بيا مو راټول کړ او د صابرې بي بي له قبر سره مو وغورځاوه.

د دې خبرې په اورېدو مې بې سارې خوشحالي احساس کړه، داسې احساس مې لاره لکه چې بيخي په دې دنيا کې ونه اوسم، لکه چې ترو جنت ته او بيا د شهيدې صابرې څنگ ته ورغلی اوسم او هغې ته ووايم چې ستا د مهر بدل مې ادا کړ، خو ستا د اوښکو بيه به کله هم ادا نه کړم، نه هم ستا د مينې بيه.

هغه راته وايې:

ته زما ورونو او خويندو ساتنه کوه، همدا د هر څه بيه ده.

خو زه په دې جنت کې تر ډېره پاتې نه شوم، بلکې څو شېبې وروسته ترې راووتم، ځکه چې جمال الدين وويل:

که څه امر وي راته يې وکړئ.

ومې ويل:

نه ځه، په مخه دې ښه.

چې څنگه ښکاري راغی سم دستي يې ټولو قومندانو څخه هيله کړې وه تر څو د هر بريد د مخنيوي لپاره تيار اوسي، بيا زما کوټې ته راغی ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېنه غواړم قومندان صیب چې په دې یوې نیمی بجو کې مې په عذاب کړې خو خبره جدي ده، ځکه ارسلان خاورین ویلي چې تاته ووایم چې یا د دوشنبې یا د سه شنبې په ورځ زمونږ په خاوره (فلسطین) باندې برید کېږي.

ومې ویل:

نن دوشنبې ده، ژر کوه تیار سه او نور ټولو عسکرو ته هم ووایه!

بیا مې ژر مخابره راواخیسته او ومې ویل:

ناظر یم! ټول پوځ دې ژر تر ژره تیار شي!

دوه بجې ټول سرتېري بغیر له ځینو چې د هڅې د ساتلو لپاره مې پرېښودل ټول مې د اسرائیلي پوځیانو څنګ سیمو ته بوتلل او هلته مو انتظار پیل کړ، خو تر سبا دولس نیمو بجو پورې څه خبره نه وه، چې څنګه یوه بجه شوه ډېرو سرتېرو یو بل ته ویل:

چې بېرته هڅې ته تللي وای ښه به نه وو، ما هم غوښتل چې نور ولاړ شو، چې په دې وخت کې یوه عسکر وویل:

قومندان صیب! هغوی راغلل.

تر هغو مو ورسره کار نه لاره تر څو چې ښه رانږدې شول، د پینو غړونه یې ډېر نږدې راغلل ما غوښتل لږ نور هم صبر وکړم، خو یوه سرتېري په زوره چغه کړه اللّٰه اکبر!

له دې سره زمونږ ډلې برید وکړ د سترګو په رپ کې د مړو انبار جوړ وو، زمونږ څو سرتېرو هم مرمۍ داسې خوړلې وې لکه ډوډۍ! او زګروی به یې کاوه خو چې کله به یې د هغوی له خولې نه فک! او شېبې غړونه اورېدل، نو خوښ به یې شول او وبه یې ویل: اللّٰه اکبر او بیا به یې په دښمن ورمنډه کړه. تر تر ماښامه جګړه روانه وه زمونږ سرتېري نور ستړي شوي وو ځکه دوه شپې او ورځې یې خوب نه وو کړی، او بیا دومره درنه جګړه یې هم وکړه، نو سم ستړي شول.

د جګړې په پای کې، مو شهیدان او زخمیان هڅې ته وېوړل او بیا مو د ماښام لمونځ ادا کړ، له هغه وروسته د دښمن په مړو وګرځېدو بې له نېکر، پتلون او کرتۍ نه مو نور هېڅ ورسره پرې نه ښودل، حتې دا امریکې بیرغ مو هم ورسره پرې نه ښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شهیدانو جنازې ته فلسطیني ځوانان هم راغلل او چې کله مو جنازه وکړه، بیا نو هغوئ مو افغانستان ته ولېږل او مونږ چې کله د دښمن وسلې وشمېرلې ۲۵۰۰ میله وسله له مونږ سره وله ، چې البته د دې وسلې د لاسته راوړلو په وخت کې ۲۳۰ کسه قرباني ورکړې وه خو هغوئ لوی سعادت ته رسېدلې ول.

ارسلان خاورین یو کس رالېږلی وؤ هغه کس وویل:

زمونږ هغه کس چې په سي آی اې کې کار کوي، ویلي دي د پنجشنبې په ورځ د بیت المقدس ته تر ټولو نږدې مکتب باندې برید کېږی.

تر ټولو نږدې مکتب مو پیدا کړ، خو د دې لپاره چې د ماشومانو د ژوبلېدو امکان وؤ، دننه مو سنگر نه شو نیولی ځکه خو مې ښکاریي ته وول:

ښکاري! خپل نښه ویشتونکي کسان دې د دې مکتب څنگ ته د کورونو په بامونو غلي کړه.

ښکاري وویل:

سمه ده قوموندان صیب!

د پنج شنبې تر ماسپښین پورې په ښونځي برید ونه شو، ځکه هغوئ په هغه درېو کورونو برید کړی وؤ چې دوئ ته نږدې ول او ډېر ماشومان یې هم لرل، ټولې ښځې او ماشومان یې ځان سره بیولي ول.

چې کله خبر شوم، زړه مې وبرېښېده او له ډېرې غوصې نه پکې اور بل شو، داسې احساس مې لاره لکه دا کار چې ما کړی وي او یا ما هغوی ته امر کړی وي، یا دا چې څوک مې لاسونه او پښې وتړي او سیند ته مې ورخطا کړي، بیا نو نه زه چیغې وهلی شم او نه گټه کوي، داسې لکه خفکی چې نیولی اوسم.

د پنج شنبې په ورځ اسرائیلي پوځیانو خبر راکړ، چې که غواړئ ماشومان او ښځې مو ژوندي ترلاسه کړئ نو کوم کسان چې د ښونځي شا او خوا یې محاصره کړې مونږ ته تسلیم کړئ، ما غوښتل د ښکاري په ځای پخپله تسلیم شم خو ښکاري ونه منله او هغوئ ته تسلیم شو، اسرائیلي پوځیانو خبر راکړ، چې ستاسو مېرمنې او ماشومان مو دوزخ ته ولېږل. دا چې ماشومان او ښځې په مظلومانه ډول شهیدان شوي، سخت په غوصه شوم، عبدالرحیم چې د صحرایي طوفان په نوم مشهور وؤ، راومې غوښته ورته مې وویل:

طوفانه! نن دې د خپلو ټټو څپو زور راته وښیه، ورشه او چې څومره پوځیان راوستی شې رایې وله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ويل:

د څپو زور به مې دښمن احساس کړي.

بيا يې حرکت وکړ، تر څو خپله ډله تياره کړي او ماښام مهال د صحرا طوفان په خوځېدو شو.

تر سبا ماخوستن پورې يې څلورنيم سوه اسرائيلي پوځيان لاس تړلي او پښې تړلي زمونږ هډې ته راوستل څکه خو مونږ هم بېر ته د اسرائيل پوځ ته يو کس ورولېږه او ورته ومو ويل:

زمونږ کسان راکړئ، هغوی يوازې ښکاري او يو بل ماشوم راولېږه زمونږ کسانو ته يې ويلي ول، چې ښښنه غواړو خو نور ټول کسان مړه شوي دي.

ښکاري يې روغتون ته وېوړ څکه هغوئ دومره شکنجه ورکړې وه چې پوښتنه يې مه کوه، ډاکټران د ښکاري له کوټې نه راووتل زه وردننه شوم او له ښکاري نه مې وپوښتل:

ښکاري! اوس څنگه يې؟

ښکاري وويل:

زه ښه يم خو زمونږ سرتېرو ډېر دردونه وزغمل له ما يې وغوښتل چې بايد له هغوئ سره کار وکړم، چې کله مې ونه منله اول يې زه شکنجه کړم او بيا چې پوه شول چې زه دا خبره نه منم، نو زمونږ يو يو کس يې په شکنجې مړ کړ، چې په هغې هم ونه شو بيا يې ماشومان هغه ښکلي او معصوم ماشومان يې يو پر بل پسې ووژل، چې کله دا هم ونه شو نو بيا يې مېرمنې راوستې هغه مېرمنې چې د ښکلا او سپېڅلتيا هنداراې وې هغه مېرمنې چې د اسلام او انسانيت عزت وې او هغه مېرمنې چې د دې لپاره چې څوک يې له ښکلا گټه پورته نه کړي حجابونه يې اغوستل، اسرائيلي سرتېرو وويل:

د دوئ عزت ستاسو په لاس کې ده.

ومې ويل:

د هغوی عزت د الله په لاس کې ده.

خو سره د دې خبري له دې نه وېرېدم چې دوئ دا کار ونه کړي ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده! چې څه تاسې غواړئ زه هغه کوم بیا یې له ما وغوښتل چې تاسو ټول ووژنم، ما د هغوی ژوند ونه شو ژغورلی خو د هغوئ عزت مې وژغوره .

د دې خبرې په اورېدو مې په سترګو کې اوښکې راغلې او د ښکاري په ټنډه مې شونډې ورکېښودې او ښکل مې کړ.

ښکاري وویل:

د هغوی سرتېري مو څه کړل؟

ومې ویل:

همدلته دي د هغوئ پرېکړه مې تاسو ته پرې ایښې ده.

ویې ویل:

اول زمونږ د شهیدانو جسدونه راواخله او بیا هغوئ ټول ووژنه، خو د ماشومانو او مېرمنو د کورنیو په لاسونو.

ومې ویل:

شهیدان مو ترلاسه کړي د دوهم کار لپاره هم تیاری نیسو، سبا ته یې د شهیدانو کورنیو ته سپارو تر څو خپل غچ ترېنه واخلي.

د دې خبرې په اورېدو د ښکاري په شونډو موسکا راغله او بیا ما حرکت وکړ، تر څو د شهیدانو کورنۍ راوغواړم.

له وروستۍ پېښې نه وروسته د فلسطین ځوانانو غوښتل چې دوئ هم لشکر حصار ته دننه شي، څو ځلې راغلل او دا خبره یې راته وکړه، خو ما نه غوښتل چې دا خبره ومنم، څو ځلې مې د هغوئ خبرې ور رد کړې، خو هغوئ هم زمونږ کمزوري ټکي لیدلي ول او اوس یې باید له هغو نه ګټه پورته کړې وای او په مونږ یې باید د همدغو کمزورو ټکو نه په مونږ فشار راوستی وای، دا دوه ټکي یو علماء ول یعنې د جوماتونو خطیبان او د مکتبونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلمان، او بل د صابرې کورنۍ او د هغو شهیدانو کورنۍ، دوئ په دې پوهېدل چې زه د هر چا خبره ردولای شم خو د دغو دوؤ ډلو خبره نه شم ردولای.

چې کله راغلل او د دې ځوانانو په اړه یې راته وویل ما هم ورته وویل:

که چېرې تاسو دا غواړئ نو بیا سمه ده زه یې منم خو یو شرط لرم، هغه دا چې، هر ځوان چې خپله پلار راضي کړ، هغه په لشکر حصار کې نیسم.

سبا ماسپښین ۵۰۰ کسانو خپل پلرونه راوستل دوئ مو ونیول یو میاشت وروسته ټول نوي ځوانان زمونږ درې برابره ول، یعنې ۲۱ زره کسان پوره شوي ول.

اصولاً باید دوئ یو کال زدکړه کړې وای، خو د جګړې له امله مو درې میاشتو ته لنډه کړه، د زده کړو مسؤلیت مې ښکاري، حکیم الله مسعود او صلاح الدین الثاني ته وسپاره، ما خپل چڼ شروع کړ ټول هغه ځوانان چې عمر یې تر شلو کلو کم وؤ، هغوئ مې بېرته کورته ولېږل، په پای کې ۱۲۰۰۰ کسان پاتې شول، وروسته مې بیا چڼ پیل کړ او څو کسان مې د مشرانو په توګه وټاکل او هغوئ باندې مې ځانګړې زده کړې پیل کړې، په دوئ باندې زده کړې دومره سختې شوې چې ټولو یې دا هڅه کوله چې وتښتي، ځیني په دې کار بریالي هم شول خو مونږ د هغوئ پلرونو ته وویل چې یوازې درې میاشتې سختي ده بیا ترېنه تکړه پوځیان جوړېږي.

بیا یې پلرونو او ځانګړې توګه خویندو یې دې ته تشویق کړل، چې بېرته راشي او خپلو زده کړو ته یې دوام ورکړي.

دوه نیمې میاشتې وروسته اسرائیلي سرتېرو په خاوره باندې برید وکړ، ما د فلسطیني ځوانو سرتېرو قومندان راوغوښت او ترې ومې پوښتل:

که چېرې یوازې تاسو جنګ ته ولېږو څنګه ده؟

قومندان وویل:

څه ووایم قومندان صیب! چې څه ستاسو خوښه وي زه ورته تیار یم.

نوي پوځ حرکت وکړ او تر ماښامه یې بې زمونږ له مرستې جګړه په خپلې بریا پای ته ورسوله او بېرته راستانه شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله فلسطيني ځوان پوځ جګړه په داسې حال کې وګټله چې د فلسطيني سرتېرو له جملې څخه ۳۳۲ کسان ټپيان شوي ول خو د اسرائيلي او امريکايي پوځونو ۵۰۰ کسان وژل شوي وؤ او ۱۲۰۰ کسان يې ژوندي نيول شوي وؤ او ۷۵۳ کسان يې ټپيان شوي وؤ، نو د فلسطين خلکو دا خوښي لمانځله چې دوئ يو بل پوځ هم موندلی ده، هغه هم ډېر پياوړی پوځ، د دې کار له امله يې ټول خلک راټول شول او په يوبل به يې شودې څکلې، ماشومانو به الله اکبر نارې وهلې او سپين ږيري جومات ته ولاړل او د شکر سجده يې وکړه، د جومات ټول خطيبان زمونږ پوځي هډې ته راغلل او له ما نه يې مننه وکړه او بيا يې موږ ته دعا هم وکړه، وروسته يو خطيب وپوښتل:

تاسو ريښتيا له عراق څخه راغلي ياست؟ ستاسو خبرې خو بيخي د عربو غوندې نه دي.

ومې ويل:

ريښتيا هم مونږ عرب نه يو او نه هم له عراق څخه راغلي يو، مونږ له افغانستان نه راغلي يو، خو پوځي مصرف مو د عراق حکومت راکوي.

خطيب وويل:

ستاسو د امير او د عراق له امير دواړو نه دې خدای راضي شي، ريښتيا چې دواړو خپله اسلامي فريضه تر ډېره ښه ادا کړې ده.

ومې ويل:

مونږ خدای د دې لپاره پيدا کړي يو چې د هغه عبادت وکړو او اوامر يې پر ځای کړو. مونږ بايد اتفاق راولو.

يوه ورځ حکيم الله مسعود او د هغه ځينې ملګري د باندې وتل، نيم ساعت وروسته، حکيم الله مسعود راغی، خو کسان يې ورسره نه وؤ ترې ومې پوښتل:

کسان دې څه شول؟

ويې ويل:

هغوئ ويل، چې يو ساعت په بازار کې ګرځی بيا راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:

سمه ده.

يوساعت وروسته، د حکيم الله يو کس چې عباس خان نومېده، زما خوا ته راغی او ويې ويل:

قومندان صيب! د قيامت علامې مې په خپلو ګناګارو سترګو وليدې.

ومې پوښتل:

څه دې وليدل، څه خبره ده؟

ويې ويل:

په رڼا ورځ مې د شرابو څښل او زنا کول وليدل.

ومې ويل:

کله او چېرته؟

ويې ويل:

زه له قومندان حکيم سره بازار ته تللی وم، هلته ګرځېدو بيا مو په زړه کې تېر شول چې له بازار نه به لږ لرې ولاړ شو، چې کله بازار نه ووتلو، يو ډېر ښايسته هوټل مو وليده، يوه ملګري وويل:

راځئ هغه هوټل کې ډوډۍ وخورو. مونږ هغه هوټل ته ننوتو، په ټولو کاوشکنونو (دهلېزونو) کې يې وګرځېدو، بيا ښکته تاکاوۍ (تلخونې) ته ولاړو، هلته چې څنګه ښکته شولو، دا شراب ول، چې خرڅېدل او لږ مخکې لاړو هلته دا لوڅې ښځې وې چې زنا به ورسره کېده، بيخي توبې مې وويستې، ملګرو زه راولېږلم او هغوئ له هوټل نه د باندې راته ولاړ دي.

ورته مې وويل:

ورشه او قومندان ته دې ووايه: ناظر ويل هلته عمليات وکړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځلس دقې وروسته دېرش خړې بايفور موټرونه له هډې نه ووتل، ژر مې مخابره راواخيسته او په حکيم الله باندې مې غږ وکړ، حکيم الله ټول ژوندي ونيسه!

ويې ويل:

يو ځل ورسېږم بيا به وګورو!

مازديګر، عباس راغی او ويې ويل:

قومندان صيب! کار وشو! ټول کسان مو ختم کړل.

په خبره يې سخته غوصه راغله ، حکيم الله مې راوغوښت او ترې مې وپوښتل:

ما تاته څه امر کړی وؤ؟

حکيم وويل:

د فلسطين ځوانانو د فوتبال يو لوبغالي ته ضرورت لاره ما هم ورته ځای پيدا کړ، خو البته لاندې يې ۱۵۰۰ يا دوه زره کسان خښ دي.

ومې ويل:

سبا ته ځان کابل ته ورسوه، بيا دې ونه ګورم.

هغه وويل:

سمه ده! زه به کابل ته ولاړ شم، بيا به له هغه ځای نه کندهار ته ولاړ شم.

****

سبا ماښام ملا صاحب راته احوال رالېږی وؤ:

ژر له خپل ټول پوځ سره کندهار ته راشه او ارسلان خاورين ته صدام حسين دا خبر رالېږلی وؤ، ځکه کومې وروستۍ جګړې چې تاسو وکړې او کومه جګړه چې اوس په افغانستان کې روانه ده، په امريکا بده لږېدلې نو ځکه اوس امکان لري، چې په يوه هېواد بريد وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ولاړم او دا خبره مې ارسلان خاورين ته وکړه، خو هغه وويل:

راځه چې دا وروستي عمليات هم وکړو، بيا به گورو.

ورته ومې ويل:

غواړې څه وکړې؟

ارسلان خاورين وويل:

پوهېږې چې امريکا د غچ په لټه کې ده، که مونږ له دې ځای څخه همداسې ولاړ شو، کېدای شي، چې هغوئ دلته بريد وکړي، نو بايد خپل زور ورته وښيو.

ومې ويل:

که بريد هم وکړي، دلته سرتېري شته!

ارسلان خاورين وويل:

بلکل! خو بايد ووايم، چې تر هغه مخکې چې موږ عمليات وکړو، د امريکا سمندري ځواکونه هېڅ هم نه دي.

ومې ويل:

چې داسې ده، نو بيا زه هم خپل سرتېري راغواړم او په گډه عمليات پيلوؤ.

سبا د سهار له جمعې وروسته مو عمليات پيل کړل، د شپې تر دولسو بجو پوورې يې دوام وکړ، دولس بجې يوازې يو نفر دوربين لرونکی ټوپک والا کس پاتې وؤ، ارسلان وويل: ناظره ! زما په ټوپک کې مرمۍ خلاصې شوې دي، ته خپله تفنگچه راکړه.

چې څنگه مې ټفنگچه ورکړه په دوربين والا يې نښه ونيوله لږ وروسته د دوؤ ډزو غږونه پورته سول، د ارسلان خوا ته ورغلم، ارسلان پروت وؤ، داسې ښکارېدو لکه د زمرې په ټنډه دې چې د گلاب گل ايښی وي، د يوه ډېر خوږ بوی مې احساساوه، خو دې شيانو زما د درد شېبې نه شوې حصارولای، دا داسې نښه ښکارېده چې کېدای چې د راتلونکې طوفان مخه يې نه شي ډب کېدای تر دې چې بيا يو داسې زمری نه وي زېږېدلی ، تر هغو به بيا دا نړۍ پرېښانه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما فکر وکړ، چې یوازې زه په دې ویر کې پروت یم خو داسې نه وؤ، ټول امت او ټول فلسطین په ویر کې وؤ، ځکه چې له دې وروسته مورږ هم له فلسطین څخه روان ولو، د هېڅا اوښکې نه تم کېدې، که کوم کم عقل دا حال لیدلی وای، داسې فکر به یې کړی وای چې اوس به سیلاب راځي، داسې نه چې ما یوسي، خو دا سیلاب نه راته، چې د شهید ځوان بدل واخلي.

امریکا خپل غچ اخیستی وؤ ، زمورږ د زړه سر یې اخیستی وؤ، امریکه بې چاره نه شوه، خو مسلمانان څه نا څه نا امیده شول، د فلسطین خلکو ویل:

ارسلان هسې هم څوک نه لري نو بیا یې ولې درسره بیایاست ومې ویل:

صدام حسین امر کړی چې باید ارسلان خاورین د هغه څنګ ته ورشي، خو دا چې هغه شهید شو نو بیا هم باید امر یې پر ځای شي.

کوم فلسطیني ځوان چې د لشکر حصار د نوؤ سرتېرو قوماندان ټاکلی وؤ، هغه وویل:

نو چې داسې ده، اول یې مورږ جنازه کوؤ بیا به یې یوسئ.

لږ وروسته یو لک کسان راټول شول او بیا مو د خپل قوماندان ارسلان خاورین جنازه وکړه، له جنازې وروسته مې فلسطیني قوماندان ته وویل:

جګړه یو راز ده او ته په دې راز پوهېږې، جګړه وسله نه غواړي توکل غواړي، جګړه کرکه نه غواړي مینه غواړي، یو پوځي باید تل نرم زړه ولري، یو پوځي باید دښمن ته په هغې سترګې وګوري چې ځان ته ګوري.

د هلک په سترګو کې مې پوښتونکی نظر ولوید، نو ځکه مې خپلو خبرو ته داسې دوام ورکړ:

که له دښمن څخه دا تمه لرې چې یوه ورځ دې وبخښي نو مخکې تر هغې ته یې وبخښه، که له چا نه دا تمه لرې چې مینه درسره وکړي، نو ته مینه ورسره وکړه، د دښمن سر او مال ته لاس اچوه، خو هېڅ کله د دښمن ناموس ته لاس مه اچوه! او خپلو سرتېرو ته د دلیل موقع مه ورکوه، خو د سرتېرو پام هم مه ورته کوه، بلکې داسې ګڼه لکه خپل زامن دې چې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خبرو په پای کې مې سترګو کې اوښکې راغلې ځکه دا هغه خبرې وې، چې د فلسطین جګړې نه مخکې ارسلان خاورین راته کړې وې، نو چې کله رایادې شوې ژړل مې هم بیا مې په ډکو سترګو له هغوی نه خدای په اماني واخیسته او د عراق په لوري مو حرکت وکړ.

چې کله صدام د ارسلان خاورین مړی ولید حیران شو، ټکان یې وخوړ، یوې او بلې خوا ته یې وکتل په سترګو کې یې چې کومې اوښکې راغلې وې، هغه یې پاکې کړې، تر ډېره یې ماته وکتل، بیا یې په ژړغوني غږ خپلې خبرې داسې پیل کړې:

ارسلان په اول وار له افغانستان نه راغی نو ما بخیلي ورسره کوله، خو هغه به مینه راسره کوله، ما به بد رد ورته ویل، په اولو وختونو کې زه د هغه په خبرو نه پوهېدم او هغه زما په خبرو، خو وروسته هغه زما ژبه زده کړه او ما د هغه تر هغه وروسته به چې کله ما بدرد ورته ویل، نو هغه به رانه بخښنه وغوښته، په اول وخت کې د هغه په بخښنه خوشحالېدم، خو وروسته به ډېره غوصه راتله، بیا مجبور شوم او بدرد ویل به مې پیل کړل، خو بیا به یې هم بخښنه وغوښته او زما د زړه اور ته به یې بیا تېل وروشیندل....

له دې خبرې سره د صدام په سترګو کې اوښکې راغلې بیا تر څو شېبو پورې چوپ وؤ، وروسته یې خپلو خبرو ته داسې دوام ورکړ:

چې کله موږ په پوځ کې وؤ او زده کړې مو کولې ارسلان خاورین زمونږ په ټول ټیم کې تکړه او چالاک وؤ، خو په دې پوهېده چې زه ورسره بخیلي کوم نو ځکه به یې خلکو ته دا په ډاګه کوله چې ګوندې زه ترټولو تکړه یم او ما به هم په خپل تکړوالي افتخار کاوه، خو وروسته وپوهېدم چې ارسلان خاورین زه پرېښی یم چې تکړه شم...

لږ چوپ پاتې شو بیا یې دا داستان همدلته پرېښود او ویې ویل:

اوس دې الله تعالی جله جلاله د ده شهادت قبول کړي، دی یې ځانګړی پیدا کړی وؤ او ځانګړی یې شهید کړ، اصولاً باید په فلسطین کې خښ شوی وای خو تا د امر پرځای کولو لپاره دلته راوړ او اوس اصولاً باید دلته خښ شي، خو زه غواړم چې دی افغانستان ته ولېږم، هلته یې خښ کړئ، ځکه ډېر ژر به عراق له خاورو سره خاورې شي او زه نه غواړم چې د ارسلان بدن امریکایانو ته په لاس ورشي، ځکه خو تاسې دی د افغانستان په یوې پاکې خاورې کې خښ کړئ، زما چورلکه به تاسو تر افغانستان نه ورسوي.

صدام او د هغه ډېر شمېر سرتېرو، د ارسلان خاورین جنازه وکړه ، بیا یې مونږ په چورلکه کې کېنولو او صدام ماته بیا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پام کوه چې امریکایان باید د ارسلان خاورین بدن پیدا نه کړي.

ومې ویل:

ولې؟ هغوی څه پرې کوي؟

صدام وویل:

هغوئ غواړي چې د ارسلان خاورین ډي ان اې واخلي او په خپلو شیطاني هدفونو کې ترې ګټه واخلي.

چې له صدام نه مې خدای په اماني واخیسته د کندهار په خوا مو حرکت وکړ، چې څنګه د کندهار هوایي ډګر کې کښته شولو، ملا محمد عمر هم راغلی وؤ، ویې ویل:

ارسلان خاورین ریښتیا شهید شو؟

ومې ویل:

هغه په ژوند هم شهید وؤ او اوس ریښتیا هم شهید شو، اوس نه غواړي چې دې نړۍ ته وګوري، نور یې له دې نړۍ سره کرکه پیدا شوې ده.

د ملا صاحب سترګو کې هم اوښکې راغلې وې، ویې ژړل لږه شیبه وروسته یې وویل:

دا چې صدام دی دلته رالیږلی عادي خبره نه ده، کېدای شي چې غوښتل یې چې دی باید پټ شي، ځکه خو موږ هم ژر تر ژره د هغه جنازه کوؤ، بیا یې ته په داسې ځای کې خښ کړه چې یوازې تاته معلوم وي.

دوی هم جنازه وکړه له هغې وروسته یې خدای په اماني راکړه او موږ هم د ارسلان خاورین شهید بدن چورلکې ته پورته که او د لوګر خوا ته ولاړو هلته مې په یو کلي کې خښ کړ او بیا بېرته چورلکې ته ورغلم، له چورلکې نه په کندهار کې کښته شوم، شپه مې په هوایي ډګر کې تېره کړه او بیا د ملا صاحب خوا ته ورغلم، هغه چې کله ماته لاس راکړ خپل ساتونکي ته یې وویل:

عبدالجبار چېرته ده؟

د هغه ساتونکي ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستاسو په کتابتون کې ده.

ملا صاحب ورته وویل:

ورسه او هغه ته غږ که! بېړه کوه!

څو شېبې وروسته ساتونکی او عبدالجبار دواړه راغلل، ملا صاحب خپل ساتونکي ته وویل:

د باندې ولاړ سه او لس دقې وروسته حکیم الله هم راولېږه.

ساتونکی د باندې ووت، عبدالجبار وویل:

د ارسلان خاورین له ځایه خو به څوک خبر نه وي؟

ومې ویل:

ډاډمن یم، چې نه!

ویې پوښتل د چورلکې پیلوت څنګه؟

ومې ویل هغه هم خبر نه ده، ځکه چې چورلکه مې دېره لرې ښکته کړه، بیا مې موټر دومره په حق او نا حق وګرځاوه چې د لس کیلو متر په ځای به یې سل لیکلی وي، آخر زما ډریوري خو تاسو ته معلومه ده.

ملا صاحب وویل:

هو لکه سم چې په شګو کې چینجی ځي.

عبدالجبار وویل:

سم استخباراتي کار دې کړی.

ملا صاحب وویل:

موږ یوه غلطي وکړه او هغه دا چې کله ارسلان خاورین شهید شو، نو موږ باید فلسطین نه وؤ پرېښی.

ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې؟

عبدالجبار وویل:

په دې کار سره امریکا وپوهېده، چې موږ هم غټه ضربه ولیده، چې د دې له امله به زړوره شي، او د اسرائیلو په وړاندې د بیا مقاومت او د زېرمو د ترلاسه کولو او د اسلامي نظام د جوړېدو نه د مخنیوي لپاره به ډېر ژر به په افغانستان او عراق باندې برید وکړي.

ومې ویل:

خو امریکا څنګه کولای شي چې په موږ برید وکړي، د هغه ځای خلک ډیموکراتان دي او همدا رنګه که دوئ داسې کار کوي نړیوال هیوادونه یې نه پرېږدي.

ملا صاحب وویل:

ریښتیا هم ما په دې اړه فکر نه وؤ کړی، عبدالجباره! ته معلوم کړه چې دوئ څه بهانه کوي؟

عبدالجبار د سمه ده په معنا سر وخوځاوه، چې دې کې حکیم الله مسعود دننه راغی او سلام یې واچاوه.

ملا صاحب ماته وکتل او ویې ویل:

تا ولې حکیم الله له فلسطین نه راولېږه؟

ومې ویل:

ځکه هلته یې په خپل سر ډېر ظلم کړی وؤ.

مخکې تر دې چې ملا صاحب څه ووایي، حکیم الله وویل:

یوازې مې د فوټبال یو میدان جوړ کړ او....

خبره مې ورپرېکړه او ومې ویل:

او یو څو زره کسه یې تر لاندې خښ کړل، همدا دې ویل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکیم الله وویل:

هو قوموندان صیب! خو دا ټول خبر وؤ.

مخکې له دې چې څهووایم ملا عمر وویل:

ښه دې کړي، داسې خلکو سره پخوا دا کار ضرور وؤ ناظر هسې چټې په تا غوصه ده.

غوښتل مې څه ووایم، خو ملا صاحب وویل:

ته نو داسې فکر کوه، چې ناظر نور له موږ سره کار نه کوي.

حکیم الله وویل:

ولې؟

ملا صاحب وویل:

بس نه يې کوي، ته څه مشکل لرې؟

حکیم الله وویل:

خو حیران شوم.

ملا صاحب وویل:

نو درځه خپل کار دې ترسره کوه.

چې کله حکیم الله لاړ ملا عمر وویل:

تاسې دواړه د امریکا موخه معلومه کړئ، چې غواړي څه وکړي او څنګه؟

دواړو اجازه واخیسته او بیا مو د کابل په لوري حرکت وکړ، ماخستن کابل ته راورسېدو، او په استخباراتي معلوماتو مو پیل وکړ، له استخباراتي معلوماتو ښکارېده چې امریکا غواړي په افغانستان کې دیموکراتیک نظام راولي، خو چې څنګه او څه وخت قدم اخلي په دې اړه مو معلومات ترلاسه نه کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو یوه ډېر وروسته زموږ جاسوس چې په سي آی اې کې وؤ په سټلایټ تلیفون یې زنګ وواهه او ویې ویل:

اسامه بن لادن چې کوم برید پلان کړی وؤ، امریکا پرې خبره شوه خو بیا هم نه غواري مخنیوی یې وکړي.

ومې پوښتل:

ولې؟

ویې ویل:

نه پوهېږم، بس همدومره خبر شولم او تاسې ته مې وویل:

که کومه خبره نه وي زنګ پرې کوم.

چې کله زنګ پرې شو، ما عبدالجبار ته وویل:

دوئ ولې داسې کوي؟

عبدالجبار وویل:

نه پوهېږم! مشر نه به وپوښتو که څنګه؟

ملا صاحب ته مو زنګه وواهه، هغه وویل:

عبدالجبار دې کابل کې پاتې شي او ته بېرته دلته راشه.

کندهار ته ورسېدم ، مخامخ د ملا صاحب خوا ته ورغلم.

راته یې وویل:

فکر دې وکړ چې ولې یې دا کار کړی؟

ورته مې وویل:

ما چې تر څو فکر وکړ، اصلاً هغوئ غواړي هغه بهانه جوړه کړي کومه چې موږ یې په اړه فکر کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا عمر وويل:

ژر کوه اسامه ته ووايه چې ژر تر ژره د هغه برید مخنیوی وکړي، ځکه چې دا چل ده.

ما غوښتل چې د اسامه ځای پیدا کړم،خو مخکې تر دې چې د اسامه ځای پیدا کړو، عبدالجبار ملا صاحب ته زنګ وواهه او ويې ويل:

مشره هغه برید شوی.

د دې خبرې په اورېدو دواړه حیران شولو، ملاعمر وویل:

ناظره ! ژر تر ژره ځان تیار کړه.

زمونږ کوم پوځ چې فلسطین کې وؤ د هغوئ د راټولو امر مې وکړ او بیا تیار شوم.

ملا صاحب وویل:

عبدالجبار ته ووایه چې معلومه کړي چې امریکا څه غواړي؟

عبدالجبار ته مې زنګ وواهه او دا خبره مې ترې وپوښتله، هغه راته وویل:

زه ژر خبر اخلم او بیا تا ته هم خبر درکوم اوس به خپل جاسوس ته زنګ ووهم.

سبا ته عبدالجبار زنګ وواهه او ملا صاحب ټلیفون پورته کړ، عبدالجبار وویل:

هغوئ اسامه غواړي.

ملا عمر وویل:

موږ نه شو کولای چې اسامه ورکړو.

عبدالجبار وویل:

ولې؟

ملا عمر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دا چې يو مسلمان د بل مسلمان ورور ده نو يو مسلمان خپل ورور باندې نه غوصه کېږي، نه ظلم پرې کوي او نه يې چاته تسليموي، بله دا چې که موږ د امريکا له يوه اخطار نه ووېرېږو، نو بيا نورې ډېرې غوښتنې کوي، چې هر څه يې زړه وي ودې کړي.

عبدالجبار وويل:

سمه ده مشره!

امريکايانو سم دستي ځان بريد ته تيار کړی وؤ، چې څنګه يې منفي ځواب واورېده کوماندويي عمليات يې پيل کړل، خو ډېر ځلې ناکام شول، چې له دې سره موږ ډېر خوشحاله وؤ، چې هغه عملياتونه په غزني، لوګر او خوست ولايتونو کې وؤ.

يوه ورځ کابل ته ولاړم، عبدالجبار ته هم ورغلم هغه راته ويې ويل:

امريکا د جايس په نامه يوه نجلۍ افغانستان ته رالېږې وه، چې له ډېرې مودې زمونږ په کور کې اوسېږي.

ومې ويل:

د څه لپاره؟

ويې ويل:

معلوماتو ښوده، چې د ښځو د راپاخولو لپاره يې رالېږې وه، خو وروسته پوه شوم چې جايس يې قرباني رالېږلې ده، بلکې نه يوازې جايس، ډېرې نورې نجونې يې هم د دې کار لپاره رالېږلي دي، خو اصلي کار کرزي، د هغه د کورنۍ ډلې او د هغوی ملګرو مخته وړی وؤ.

په اول وخت کې موږ غوښتل چې تسليم شو، بيا به د انتخاباتو له لارې خپل حکومت جوړ کړو خو داسې ونه شو، بلکې اصلاً موږ د امريکې په وړاندې جګړه ونه بايلله بلکې د خائنانو او ګوډاګيانو په وړاندې مو وبايلله او اوس وخت چې دا خطونه ليکم داسې احساس لرم چې يوازې يو ساعت وخت لرم، زړه مې رېږدي، سينه مې خوږېږي، په سترګو مې تياره راځي، دلته ډاکټران هم نه شته دا توره بوږه ده هغه سيمه ده، چې لا د دوئ لاس ته نه ده ورغلې او هيله من يم چې ورنه شي.

ومن الله توفيق

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۹۷/۰۲/۱۴ کابل. افغانستان.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library